

"Med vores kærlighed kunne vi forandre verden"

Orbit Soul

7.årgang, 10.udgave, september 2024

Hvad er Orbit Soul ?

Orbit Soul er et netbaseret magasin, der er udkommet siden 2018 og udgives på https://www.b-three.dk

Håbet er at udgive et magasin, der giver en totaloplevelse. Ja, egentlig allerhelst udkomme som et rockalbum. Totaloplevelse gennem forskellige genrer, men også ved at have et layout, der er behageligt at læse. Så Orbit Soul ønsker ikke at have et traditionelt udseende i sort/hvid. Det skal være med farver og fotos, og man må såmænd også gerne sende videoer. Vi kan alligevel ikke isolere det litterære til tekster, især efter at internettet er kommet frem er det en mulighed at lade genrer krydse hinanden. Oplevelsesøkonomi er ikke rigtigt et ord, der passer, men det er nu heller ikke helt ved siden af!

Orbit Soul vil gerne have en mangfoldig kerne af deltagere i forskellige aldersgrupper, der giver en bredde. Faktisk kom navnet "Orbit Soul" ud fra tanken om en satellit, der giver et udsyn over mange forskellige mennesker. Til at begynde med var det tanken, at magasinet skulle hedde "Tidsskriftet Orbit", men inden den første udgivelse blev det ændret til "Orbit Soul" - "satellitsjælen", om man vil. Orbit Soul er drevet af det idégrundlag, at ord og tanker og følelser kan forandre verden - ja, måske ikke hele verden, men noget af den.

Orbit Soul produceres i Adobe, og det er bedst at læse det på computer eller tablet i det format, selvom det selvfølgelig også kan læses på mobilen - så er oplevelsen bare ikke nødvendigvis lige så god.

Al copyright tilhører selvfølgelig kunstnerne. ISSN-nummer for Orbit Soul er 2596-7185.

Udgiveren:

B-Three ejes af Sean Ryan Bjerremand og er formelt Orbit Souls udgiver.

Kontakt på email sean@b-three.dk.

Redaktion

Sean Ryan Bjerremand, f. 1977, er stifter af og ansvarshavende redaktør for Orbit Soul. Sean fascineres af at lade mennesker udtrykke sig som sig selv og lade poesi komme fra hjertet. Og så holder Sean ikke at gå på kompromis! Han er perfektionist med hensyn til layout og overvejer "alle" detaljer. Han er passioneret omkring grafikken og fascineres af AI's muligheder for at gøre oplevelsen endnu større.

Tidligere har han i perioden 2015-18 været ansvarshavende redaktør for Tidsskriftet Reflex / Tidsskriftet Afvigelse, som blev udgivet af den aalborgensiske poetklub 57nord. Den forening var han i 2016-18 formand for.

Ligeledes har han et kunstnerisk on/off-forhold til den århusianske forfatter og fotograf, Anett Sällsäter Christiansen, som han indimellem siden 2011 har lavet projektet 8220 Untold Stories med. 8220 Untold Stories har haft stor, indirekte indflydelse på Orbit Souls idégrundlag med sit fokus på kombination af tekst og fotos.

Sean er inkarneret og indfødt århusianer, men udsigten til børnebørn holder i dag ham og fru Vibe-Sophia på Kongeøen, helt præcist Nivå. Han arbejder i sin fritid som chauffør.

Indholdsfortegnelse

Digtere

Mogens Sørensen - side 8
Hverdagspoeten Rasmus Thyrring - side 14
Kenneth Krabat - side 18
Emil Rugaard Wieser - side 21
Sofie Kjær - side 25
Sophie Jytte Klahn - side 33
Mikkel Kjær Manicus - side 38
Laura F B Christiansen - side 41
Seychelle Krestina Jørgensen - side 46
Niels Østergaard - side 48
Bernadette Blumen - side 56
Anja Maria Hansen - side 73
Kristin Perch Nielsen - side 86
Agnethe Veit - side 90
Leif Achton-Lynegaard - side 93
My Lindegaard - side 98
Anni Birgit Sørensen - side 117
Anne Kathrine Michelsen - side 120
Chidi - side 124
Hanan C. Eel Ahmed - side 124
Line Emilie Albrechtslund - side 131
(ft. Anna Brink)
Michael Nerup Rieck - side 138
Nete Krøll - side 142
Pi Hardis - side 145
Jette Bürgel Nielsen - side 152
Introverta Hansen - side 156
Mimi K - side 158
Marie-Louise Schiøler - side 160
Dorthe Kruuse - side 162
Winnie Sommer - side 165
Terje Theiss - side 168
Marie Skipper - side 176
Birthe Aela Faarvang - side 180
Connie Anette Nordholt - side 187
Vibe-Sophia Bjerremand - side 189
Camilla Neubert - side 197
Daniel Mantel - side 205
Tine Karlberg Nielsen - side 209
Bente Nesgaard - side 22
Kjeld Madsen - side 227
Sean Ryan Bjerremand - side 231
Ole Bering - side 239

Satiresektion - s. 105-116

Alle tekster, fotos og video af Sean Ryan Bjerremand

Forside:
Dennis Kristensen

Bagside:
Nassira el Mimouni
og Sean Ryan Bjerremand

Grafik:
Sean Ryan Bjerremand

Opsætning:
Sean Ryan Bjerremand

Artikler:
Sean Ryan Bjerremand - Boganmeldelse: s. 66-72
Tomas Dalgaard - Mindeord om Bente Nesgaard:
s.220-221

Fotoserier:
Line Emilie Albrechtslund, side 101-104 og 132-137
Anett Sällsäter Christiansen, side 147-151
Dennis Kristensen, side 61-65, 200-204 og 216-219
Sean Ryan Bjerremand, side 27-32, 83-85,
172-175,245-249

Testlæsere:
Niels Østergaard og Vibe-Sophia Bjerremand

Redaktøren har ordet

Kort tid efter, at konflikten i Gaza var brudt ud, kom to af mine kolleger med muslimsk baggrund ind i kantinen på vores arbejdsplads. Vi havde en uformel tone på arbejdspladsen, så uden at tænke nærmere over det hilste jeg på dem med et grin og et 'shalom!'

Påtaget fornærmet vendte de sig om og sagde 'shalom??! - er du israeler? Du skal sige 'salam'!' De næste mange uger kom den ene af dem, Nassira, forbi mig på vej til pause og sagde 'shalom!' Nogle gange, hvis jeg selv sagde 'shalom', ville hun svare med 'khoda hafiz'.Jeg vidste ikke, hvad det betød, men da jeg spurgte, forklarede Nassira mig, at det betød 'må Gud beskytte dig!' på persisk.

Nassira og jeg har lavet bagsiden til dette nummer af Orbit Soul. Hun er også musen til ét af mine digte, da samtalerne blev indledningen på et smukt venskab.

Dette ledte mig mentalt 13 år tilbage i tiden, da Anett Sällsäter Christiansen og jeg arbejdede sammen på billeddigtprojektet '8220 Untold Stories'. Tanken var blandt andet andet at udtrykke, at uanset hvem vi er, så lever vi alle på den samme planet, sover under den samme måne og på forskellige sprog beder vi til en som vi kalder for Gud, hvad enten det er Allah, Jehova eller måske en hinduistisk gud. Kunne man dog bare gøre en indsats for at anerkende de gode intentioner, der er i os alle og samle i stedet for at skabe splid og konflikter. Menneskeheden er desværre en lang, sørgelig historie om konflikter - men alle kan gøre noget. Vi kan starte med at give hinanden plads til at være de mennesker, vi er.

Som Line Emilie Albrechtslund siger, når hun har været på nordlysjagt: "Det er sådanne oplevelser, der minder vi mennesker om, hvor små vi er, og det tror jeg er virkelig sundt og godt for os.

De bedste hilsner
Sean Ryan Bjerremand

Orbit Soul vil gerne takke og opmuntre alle, der prøver p¬ at gßre verden til et bedre sted..

Mogens Sørensen

Snedkertanker

Hvorfor give ham høvl når hans liv er i spåner ?

Hvorfor give ham med grovfilen,
når hammeren snart falder og slår hovedet på sømmet ?

Hvorfor gøre nar af en der har en skrue løs
frem for at række ham en skruetrækker ?

Det er en skrue uden ende, der er gået over gevind.

Var det ikke bedre at få det hele i vinkel ?

Det forbenede sludder

Fristeren sagde: ”Jeg vil lægge verden for dine fødder.”
”Hvad skulle jeg med det?
Så ville Mount Everest og pyramiderne blive så små, at de ikke overvældede, blomsterne og småfuglene ville være svære at få øje på.”

Hjælperen sagde: ”Jeg har stået på hovedet for at hjælpe dig.”
”Hvorfor dog?
Jeg troede, at for at hjælpe skulle man have begge ben på jorden.”

”Men hvad, folk med benene på jorden hænger i forvejen ikke på træerne.”
”Hvorfor skulle de også det?
Så ville de ikke have en jordisk chance for at få fod på det.”

”Men hvorfor skal de have det?
Så ville alt bare blive tværet ud.”

Det menneskelige dyrerige

Der er store torsk og skønne sild
dumme svin og dovne kameler
stædige æsler og mange slags hajer
bolighajer, billethajer, pengehajer
dumme gæs og fjantede høns
kamphaner, dromedarer og bjørne
hyæner og havgasser
dumme køer og rigtige tyre
nogle er fårede, andre har hestegrin
andre en ræv bag øret
vi vil gerne se giraffen
og kan ikke skue hunden på hårene
nogle er åleslanke, andre er myreflittige
nogle er sultne som ulve, andre er tumpede som flodheste
nogle er stærke som en okse, andre er ørne til det ene eller andet
nogle bliver tudsegamle, andre dør som fluer
hvor er vi dog dyriske.

Men hvorfor kaldes vi så ind imellem nogle kønne planter ?

Forårsblues

Jeg vil skrive forårsdigt, men det er ikke nemt
der er skrevet meget før, jeg kan ikke finde på nyt.
Mange andre skriver om vintergækker der titter frem,
om bøgen, der springer ud, og at fuglene synger,
mange har skrevet om påsken som nyt liv,
hvis jeg skriver det, får jeg på pulden:
Du er fuld af klichéer, uoriginal, låner dine fjer!

- Men det er jo sandt, hvad jeg skriver!

Men hvad har ingen digter skrevet om,
som jeg forbinder med den årstid ?
Eksamensræs, for eksamen er pludselig nær,
læseferien bøjet over bøger og nervøse dage
forårsdepression, forårstræthed,
hvor mange har skrevet om det ?
Hvis jeg skriver om det, så får jeg på puklen:
”Skal det være et forårsdigt? Det er jo en glad årstid,
du ødelægger den gode stemning!”

- Men det er jo sandt, hvad jeg skriver!

Ved ruinerne

En gang virkede og talte folk her
udvekslede sidste nyt
udførte dagens dont

Nu går jeg blandt sten og
ser dem ikke for mig

De så ikke mig
når de
kiggede efter fremtiden, så de
dem selv

Når jeg
ser dem, ser jeg
min drøm.

Slå til

Slå dig ned eller slå en
anden ned, så du
ved du slår til eller
slå dig til ro med
en, der kan slå tiden ihjel

Den begyndte
uret slog først, det faldt i slag
Det slår mig, som det går

Jeg stræber efter ord, der er slag i selv
om jeg spiller guitar og ikke slagtøj
jeg leder slagets gang på slaget tolv

Men denne gang tabte jeg vist slaget

Hverdagspoeten Rasmus Thyrring

En Morgen

en morgen står jeg op
tidligere end forventet
på vej til en ny dag
med nye udfordringer

det bliver sådan en morgen
hvor fuglene synger i takt under
min hjertebanken
under beatet fra dryppen
i min kaffemaskine

netop sådan en morgen
hvor jeg føler mig 20 år ældre
til de første dråber fra bruseren
lander på mit ansigt
og skyller nattens angst væk

på denne morgen
ved jeg endnu ikke
hvad jeg skal gøre af mig selv
men jeg fatter mig dog mod
til den dag

jeg har i vente

Skjult smil

du ser mig smile
men vil du selv
kalde mine nervøse trækninger
for et smil ?

rynker langs bryn
afslører tusind tanker
endnu ikke udtrykt
i ord eller tale

ser du mit smil?
gemmer det sig
dybt derinde
et sted ?

Når du ser mig smile
vil det være udtrykt
oprigtigt og sandt

ser du mig smile
uden det skjuler
forviklede følelser

da vil du vide
at jeg mener det

Garfield

visse personer har Anders And
som deres personlige guru
men sandt at sige har Garfield
alle dage været mit spirit animal

den orange original
halvt vågen, helt sovende
med aversioner for slankekure
motion og mandage
men med stor kærlighed
for italiensk lasagne

altid god for et visdomsord
mens han sparker Futte væk
klasker edderkopper
eller ignorerer Haralds ønske om
normal katteadfærd

for Garfield er en ener
han er unik
og han ved det

Garfield har store eventyr
skønt han ikke gider dem
for ham er der intet bedre
end at sove

- det skulle da lige være at spise

Garfield kommunikerer så meget
gennem kyniske tankestrømninger
kommentarer til Haralds ynkelige liv

der forbliver usagt
men altid livligt tænkt

Garfield
du har altid en særlig plads
dybt liggende i mit hjerte

- og giv mig så min lasagne tilbage!

Hyldest til Regn

åh, jeg holder af regnen

der er ikke noget
så forfriskende
som et regnskyl
midt på sommeren

det giver liv til planterne
gør græsset lidt grønnere
nedkøler og opkvikker
hedebølgens tungsind

og bevares
jeg kan da godt se
at det nok ikke er alle
der deler mit synspunkt

så mange klager
over en ødelagt festivaloplevelse
     en ødelagt strandtur
hvor regnen nærmest kan synes
som sommerens nemesis

men ligesom så meget andet
skal der være plads til regnen
særligt når man ser det
fra et andet perspektiv

og derfor
mere end noget andet
holder jeg af regnen -

Kenneth Krabat

DYBERE OP

forestil dig at du vil over grænsen
og dybere ind i og op
i Europa
den nærmeste sorte streg på kortet er 50 km væk
fugleflugt
fra den lejr du opholder dig i
et menneske går 5 km i timen
på lige vej
på fuld mave søvn og vand
du skal altså gå mindst 10 timer
men dertil undgå at blive set på vejene
du må gennem det åbne landskab
hvor jordbesiddere er mindre bekymrede om loven
du skal altså vælge at undgå vejene
og vælge at undgå at blive skudt i landskabet
og når du kommer frem skal du være frisk
til at forsøge at komme over
du skal ikke have bekymret dig
hvordan skal det gå hvordan skal det gå
du skal coache dig selv hele vejen
målrettet fokus på en handling hele vejen
målrettet fokus på en handling du ikke
kan forberede dig på
for at opnå et mål du forestiller dig

for du kan ikke gå tilbage
ikke frivilligt gå tilbage til lejren du har forladt
hvorfra du ikke frivilligt vil sendes tilbage
til omstændighederne du har ladt bag dig
der er kun frem
forestil dig hvad du gør
når overmagten standser dig
så standser du
når overmagten ser til siden
løber du
eller løber i flok med andre i håbet om
at nogen slipper over
og slipper du ikke over
forestiller du dig bare at du gør det igen
forestil dig at der ikke er andet
fordi der ikke er andet

Emil Rugaard Wieser

Til Johanna

Hvordan får jeg tid til digte
når jeg bruger den på at elske?
Hvordan ser jeg på blanke sider
når vi har travlt med hinandens øjne?
Hvorfor ville jeg drikke af skjaldemjøden
når du beruser mig med din blotte tilstedeværelse?
Og hvor skulle ordene komme fra
når du altid har gjort mig stum?

Bedst

Jeg danser bedst med øjnene lukket
Og jeg ser bedst byen når jeg ikke hører
Jeg er utroligt uopsøgende
Pinlig over min affektion

Det piner mig at pålægge den andre
Men jeg bliver opfattet som excentrisk
Og ikke ude af center
Jeg er alle de tidligere fejltagelser
Som min verliebte har foretaget
Forryken, forfalden og forelsket

Den sløve regn

Et forlænget savn
der mig byder segn
nu er kun et navn
og den sløve regn

Jeg husker at jeg tog dig med i Botanisk Have
jeg husker din uldne trøje
at vi gik der længe
og at du viste mig en bromeliade
Jeg husker, at vi manglede ord
at jeg tog dig op af Sølvgade
op til min lejlighed
hvor vi lod vore kroppe tale

Ude dryppes slidt
mit sind sølle slet
løs mig gode blidt
med din hånd så net

Lad det være sagt
vinden trækker sejt
alt uroens magt
hænger i mig fejt

Jeg husker at jeg rejste over Atlanten
til dine forældres hus i Sao Paulos forstad
at du havde groet deres have
og at du havde groet bromeliader
jeg husker at vores tunger gled
men at det var en stakket frist
at du ikke nænnede over for din mor
at have inviteret en sexturist

Men den dag mit sind
løftes ved dit send
tørrer da min kind
regnen sygner hen

Sofie Kjær

En sømandsvise

Når mørket binder jorden
og dagen skrider under
Fuglene tier
og solens øjne har lukket sig
Vinden er føjelig
og klitterne nøgne

Fylder du natten
med ord og spekulationer
og hullerne i sindet
med overfladiske lyster og dråber
De slukker lysene i de byer du har forladt
og mørket har lagt sig
som et tæppe over landet

Fuglene er fløjet bort med mine tanker
og mit hjerte driver vildfaren
i den føjelige vind

Men når realiteten atter banker på ruden
solen viser sine øjne
og båden er drevet i land

Vil fuglene vende hjem
med et stykke af dig
jeg kan klamre mig til

Til du atter er hos mig

Baloo holder af hverdagen....Feels like heaven...

Sean Ryan Bjerremand

Sean Ryan Bjerremand

Sean Ryan Bjerremand

Sean Ryan Bjerremand

Sean Ryan Bjerremand

Hej, jeg hedder Baloo,
og jeg er otte år. Det er
min far, der har redige-
ret og produceret det her
nummer af Orbit Soul. Tit
har jeg måttet gå ind i
stuen og knurre ad ham,
når han har siddet til ud
på natten og arbejdet, og
min mor og jeg har været
i seng.

Knus *Baloo*

Sophie Jytte Klahn

Kvinden overfor

Jeg sad over for hende
kiggede ind i de brune øjne
beundrede ansigtets facon
håret var samlet i en knold

- det klædte hende

Jeg så en ung pige
med kloge
og udtryksfulde øjne
et ansigt som engang
havde strålet
på en anden måde end nu

Trods rynker
og indfaldende kinder
var hun så smuk

Og kun 90 år

Spæde forårstegn

Hørte fuglesang i haven
trods vinternes trængsler
så erantis og vintergækker
gro op fra vinterens muld
fjernede vinterens blade
hyacinterne blev blottet
fra sit hemmelige skjul

Stuerne

I en hvid stue ligger hun
med glædes smerter
barnet er på vej ud
til en ny verden

I andre stuer farer
børnefamilien rundt
dagen skal hænge sammen
de har ikke tid nok

I en lille stue sidder
en gammel dame
venter kun på besøg
eller telefonens kimen

I en anden stue
sidder guldbrudeparret
med hinanden i hånden
ser tilbage på deres liv

I en fjerde stue er der engle
som vogter ved en seng
vinduet bliver åbnet
himmelen er så blå

En musehistorie

Der var to mus i musefælden
en af disse musevenlige
som de kan overleve i
hvis de opdages i tide

jeg var fortvivlet
da min mand så disse mus
de havde ligget i fælden
en hel nat og måtte derfor være
dødsdømt

Bekymret var jeg, da han åbnede
for den menneskelige fælde
men til min overraskelse sprang
en ud og løb afsted
- Ud i friheden

En dejlig morgen

Du kysser mig på kinden
dine hænder kærtegner min krop
lader som om jeg sover
jeg vil ikke vågne op

Du vil ikke vække mig
men jeg mærker din berøring
ømheden fra dine hænder
mit hjerte banker hurtigt

Langsomt åbner jeg øjnene
gengælder dine følelser
tiden står pludselig stille

Hvis jeg bliver gammel

vil jeg have ordnet mine ben
ordnet mine tær med lyserød lak på smurt
dem ind i den gode creme

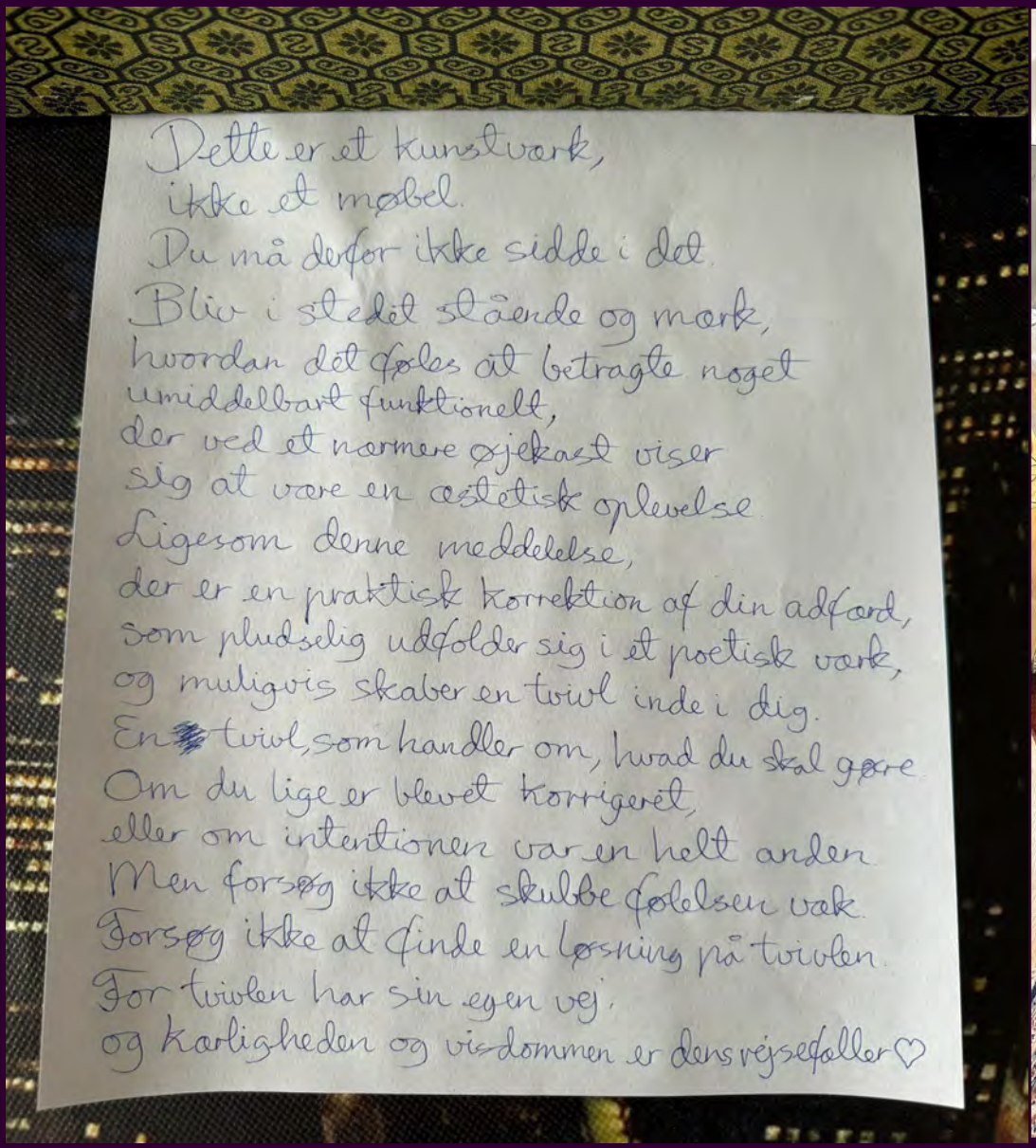
Hvis jeg får hår på hagen
skal de fjernes med det samme
jeg vil have farverigt tøj på hver dag
det der hænger inde i mit skab til højre

Jeg vil have lov til at skrive på computer
skriver digte og prosa når det lyster mig
ingen skal komme og forhindre mig
bare fordi de tror jeg er gammel

Gammel bliver jeg da aldrig
ikke set med mine øjne
jeg er stadig den unge pige indeni
så hvad er det egentlig de mener

- Det med at jeg er gammel

Mikkel Kjær Manicus

Dette er et kunstværk,
ikke et møbel.
Du må derfor ikke sidde i det.
Bliv i stedet stående og mærk,
hvordan det føles at betragte noget
umiddelbart funktionelt,
der ved et nærmere øjekast viser
sig at være en æstetisk oplevelse.
Ligesom denne meddelelse,
der er en praktisk korrektion af din adfærd,
som pludselig udfolder sig i et poetisk værk,
og muligvis skaber en tvivl inde i dig.
En tvivl, som handler om, hvad du skal gøre.
Om du lige er blevet korrigeret,
eller om intentionen var en helt anden.
Men forsøg ikke at skubbe følelsen væk.
Forsøg ikke at finde en løsning på tvivlen.
For tvivlen har sin egen vej,
og kærligheden og visdommen er dens rejsefæller♡

Vi danser stadig

Vi er knækkede, ødelagte, brugte, udnyttede.
Men vi danser stadig.

Vi er broke, fladmaste, ristede, ruskede.
Men vi danser stadig.

Vi er ømme, sultne, tørstige, ængstelige, vrede, bekymrede, oprevede.
Vi fryser sågar.
Men vi danser stadig.

Danser med vores varme hjerter.
Danser med hinanden, for hinanden.

Mærker hinandens hænder i dansen.
Mærker at vores egne hænder bliver taget i dansen.
Mærker hinandens læber i dansen.
Mærker vores egne læber blive berørt i dansen.

Sagte, følsomt, blidt.
I et åndedræt, et øjeblik, en stemning.
En sitren i maven.
I et evigt vægtløst, blodrødt nærvær.

Laura F B Christiansen

Gennemtræk

Vi har spillet for så åbne døre
at ethvert vindstød
og hver tropiske trækfugl
nemt kunne slippe igennem
og jeg sørgede for
at de aldrig blev lukket
men det betød også
at du aldrig helt vidste
om du stod inde eller ude

Indlæg

du beder om et indlæg
og hjælp til at få skiftet dit lagen
hvor en mørkerød plet blomstrer frem på den hvide midte
jeg siger ” årh, det er da også uheldigt”
som om det ikke skulle være nok at bløde
fra åbne sår
men du smiler bevæbnet og siger
at det er så velkomment
for det minder dig om
at der er noget genkendeligt ved din krop
trods alt

Havehul

Du efterlod et hul så stort
og gabende
at det tog mig flere år at fylde op igen
nu står det endeligt
frodigt og grønt
jeg har plantet hyacinter, pyoner, urter
til foråret
vil jeg så solsikker
indtil nu
hvor du pludselig dukker op
efter mange års tavshed
og graver hullet ud
for at kigge på det med mig
du beklager inderligt over, at det blev så dybt
og ja, der er sikkert hele 21 tidszoner man kan se ned i
undskyld
det havde du bare brug for at sige
hvorefter du fordufter igen
svævende på din lettede samvittighed
tilbage til din egen have

fyldt med tulipaner, havenelliker og åkander
og bevares det er da rart du kunne se
hvor dybt det hul blev
nu står det endnu engang åbent
med jord, blomsterblade og rødder spredt til alle sider
en mosgrøn massakre
jeg må lave det hele om Igen
det tager nok ikke lige så lang tid som sidst
men jeg når helt sikkert ikke
at så solsikker til foråret

Seychelle Krestina Jørgensen

Seychelle Krestina Jørgensen

Niels Østergaard

Golddiggeren

Herfra tegner vandet
En buet azurblå flade
Store skibe passerer forbi
Mindre sejler som hvide blade
På kryds og tværs mellem moler
Og landet på den anden side
Derudover kan man se
En masse sejlskibe glide

Som små, stille finner afsted
Hun ved at hendes mand
Med venner og andre kvinder
Nu har lagt fra land
For at nyde den varme sol
Med tjenestefolk og kolde
Drinks og kvinderne, der så
Dyrker påfaldende erotisk dans

Her fra toogtredvte
Er himlen stille, varm og blå
Hun ved, der ikke er mere
Hun sådan lige kan få
Trods fyrrerne er hun holdt
Og velklædt, der ses kun
Få linjer i hendes ansigt, hvor
Hendes blå øjne stadig en stund

Kigger ligegyldigt ud over vandet
Som det nu hver dag ser ud
Hun passer på, at solen
Ikke bruner hendes hvide hud
Der stadig sidder stramt på kroppen
Der bærer hendes tunge barm
Runde bryster, formet med silikone
Den oprindelige var blevet lidt tam

Ligesom ansigtet er den formet
Sådan som han gerne vil ha'
At hun fremstår, europæisk,
Præsentabel og hun bærer ikke nag
Hun klarer hans eskapader
Med et kønt men ligegyldigt smil
For med sit affarvede, kridhvide
Hår har hun det, der skal til

For at dyrke de venner
Han denne dag trækker med hjem
Når maskaren er lagt, er hun
En spindende kat i deres seng
Hvor hendes højrøde læber
Lever et livligt liv, i sving
Med at muntre sig med de
Der ikke har mange ting

At bekymre sig over med
Den rigdom, der ligger bag
Hendes blå øjne stråler
Imens hun med behag
Demonstrerer den runde popo
Hendes mand har fået konstrueret
Nederst på hendes ryg
Hun føler sig særlig feteret

Når hun, glødende af erotik
Svanser rundt ved forskellige
Mænd tirrer deres hormoner, til
De stille forlader den store
Seng trækker sig tilbage til
Sjusser senere, når kysten er
Klar trækker hun sig roligt
Tilbage til sit pink-dominerede
Boudoir

Der kommer tjenestepigerne
Med den meget mørke hud
Hjælper hende med at få badet
Og så får hun lige et skud
Af opkvikkende medicin
Og lagt ny, let rødmende figur
Repareret neglelak med mere
For nu er det hendes tur

Til stille at defilere rundt
Blandt de smilende, trætte gæster
Skænke champagne og stille lytte
Til deres snak om fester
Der tegner deres tilværelse
Med forretningsforbindelser
Og om simple løsninger for de
Der forsøger at lægge hindringer

For det liv, de nu har fået
Som udvalgte i deres land
Når de stille defilerer hjem
Er det at hun kan
Lægge sig træt i sin seng
I sit værelse, manden i sit
Hvor han stille dyrker en kvinde
- Sådan er livet her tit

Solen er igen på himlen
De to mørke kommer ind
Listende på lette hvide sko
Aer forsigtigt hendes kind
Bader hende, hjælper med at sætte
Det slangekrøllede, afblegede hår
Da morgenmaden bliver serveret
Ser hun gerne, at de går.

En ganske almindelig dag

En ganske almindelig dag
Jeg skridter ned ad strøget
Mod Bispetorvet
Uden mål og med
Almindeligt pæn i tøjet
Tænksomt foroverbøjet

Fruen skulle ud
Med en veninde
Vist en shoppingtur
Ved ikke lige hvor
Men lige der er det
At jeg ikke dur

Tænksomt skridtende afsted
En ganske almindelig dag
En ganske almindelig dag
Tænksomt afsted

På Store Torv er mange
Kvinder forsamlet
Klappen og latter
Vil egentlig gerne
Den vej forbi
Da det er jeg fatter

At langs kirken står
Et større antal koste
Væsensforskelle
Nogle skafter knortede
Andre af bambus
Derudover talrige

Med almindelig skafter
Alle med børster af ris
Masker fra pilekviste
Bambus med lyse børster
Alle kunstfærdigt bundene
Fast så det kan friste

At tro de er lavet
på aftenskolekursus
virkeligt kunstfærdigt
da et kraftigt sus lyder
lige bag min nakke
nok så mærkværdigt

mærkeligt, tænker jeg
en ganske almindelig dag
en ganske almindelig dag
mærkeligt, mærkeligt

en brusende latter
fra kvinderne derovre
på Store Torv
så lyder endnu et sus
en dame på en kost
farer mod kirkespiret hvor

hun cirkulerer rundt
for stille at lande
ret der, hvor jeg står

knorten på kosteskaftet
blinker til mig
og damen går

retur til folkemængden
i sine sorte gevanter
og sorte, spidse hat
der dog er knækket
hendes sorte støvler knirker
og så er det, at

hun vender sig
en skoggelatter
af den helt muntre slags
de få gule tænder
gør et særligt indtryk

og jeg tænker straks
mærkeligt, mærkeligt
en ganske almindelig dag
her er den ottende marts
en ganske almindelig dag

mærkeligt, tænker jeg
en ganske almindelig dag
en ganske almindelig dag
mærkeligt, mærkeligt

Solens varme stråler

Der står en lille tulipan
Ved siden af en stor, grøn kæmpe
Den store forsøger lige så stille
Roligt og langsomt at dæmpe
De muligheder den lille blomst
Har for at finde vej
Til solens stråler
Så den kan stråle for dig

Solen skelner ikke mellem
Hvem den skinner på
Lige som om at det er noget
Som sole ikke må
De skal skinne på alle
Som de nu kan skinne på

Tulipanen retter sig mod solen
Åbner de røde blade
Der danner dens smukke krone
For den vil gerne lade
Solens stråler ramme
Kronbladenes sorte bund
Og varme den grønne frøstand
Så den bliver stor og sund

Sådan plejes ynglen
Få meget stille måde
Af smukke tulipaner
Og det er stadig en gåde
Hvordan de orienterer sig og
Derved lever på solens nåde

Kærlighedens nektar

Naturens vilje
Til at nære liv
Koster liv og skade
Livslange sår
Her i græsset
Nyder jeg livet
Overlejret af tomhed
Der ikke forgår

Der svæver de -
Tunge, livgivende
Deres saft drypper
På min krop
Kærlighedens nektar
Accept og forståelse
Der forhåbentlig aldrig
Holder op

Al denne skønhed
Livgivende kraft
Altruisme
Given sig hen
Naturkraft der nærer
Mennesket – fortættede
Kærlighedens nektar
Igen – Igen – Igen

Om forelskelse

Jeg kigger på al ting
Jeg ser de ting
Men jeg betragter kun dig

Jeg gør så meget
Jeg prøver så meget
Men jeg erfarer kun dig

Jeg rører ved ting
Ting rører mig
Men kun du rører mig

Jeg mærker andre
Mange gør sig bemærket
Men jeg føler kun dig

Om at se ind

Jeg har altid
Gået efter en kvinde
Der så ud
Men jeg burde gå
Efter en kvinde
Der så ind

Har været fascineret
Af kvinder der
Udadtil blomstrer
Men jeg burde gå
Efter kvinder
Hvis hjerter blomstrer

Sådan har livet
Bragt mig oplevelser
Ad forskellige veje
Hvor jeg kunne
Have trillet efter
Varm sjælepleje

Hvad har jeg lært
Ved det ikke
Kan ikke kende
Til alternativerne
Har dog set
Mange sende

Smil og blink
Rundt til andre
Hen ad vejen
Så tænker jeg
At der har jeg
Alligevel scoret stegen

Bernadette Blumen

Caféen

”Ude i periferien,fortiden hjemsøger, kun illusioner tilbage, gamle glemte dage, nye belyste stunder, nye belyste stunder, kun for roen, længslen, den stille vind, hun den porøse tilstedeværelse i nuet under.

Jeg vil gerne ånde, frit og helt, høre mine tanker, mærke mig selv, helt og fuldendt, foruden det overkogte, tabte sind, fyldt til randen, gået over gevind.

En krop som bly, fremfor sky, et sind pakket ind, men ikke for meget, gør mig ej komplet blind, ikke igen!

En svamp er hun altid, fra fødsel til slut, i denne stund var absorberingen akut. Jeg vil gerne ånde, være fri, mærke verdens melankoli, uden selv at drukne.”

Aftentid

Døden hjemsøger, prikker på min skulder,
når ingen kigger.

Aften efter aften, det hele udspiller sig.

Når alt eksploderer, ophører, jeg forsvinder,
jeg tåger ud og forgår.

Inde i hovedet, sindets syrede silhuetter.

Mit sidste ønske, det allerstørste, lad dette
liv være det allersidste.

Forsvinden fra eksistensen, grunden til
eksistensiel angst, hvad hvis Amalie ikke er
sidste gang ?

Lov mig, Gud, Fanden, ingenting, hvad end
derude, større end os aber.

Lad lyset helt brænde ud, når først det
brænder – menneskets skaber.

Stjerner på himmelen stryger hendes kinder,
træk vejret dybt, før du svimler og falder.

Rusten råben blusser op, aldrig valgfrit,
sker blot!

”TAK FOR LIVET, ALT JEG HAR, VED JEG HAR,
STEMMEN STOLT BÆRES, STØRSTE ÆRE, BLOT EN
FORSIKRING KRÆVES, OM AT DET ALDRIG SKER
IGEN, FØDSEL, LIV PÅ JORD, ELLER ANDRE
STEDER SKULLE DE NU VÆRE! UNDSKYLD, TILGIV
MIN RÅBEN, MISTEDE MIG SELV IGEN!

Hvis ingenting er ingenting, hvordan er så
ingenting, hvordan føles det, jeg kan ikke
føle mere! Stakkels, skrøbelige sind,
depersonaliserer, måske mere ånd end
menneske, mærk nu din krop, lille ven, vi
hader hekse.

I-N-G-E-N-T-I-N-G, det er jo lige der, ordet se nu her.

Hun skreg, 5 år gammel, mor og far mistede næsten forstanden. – Tænkte aldrig. Det selv-samme.

Reinkarnering måske gået lidt skævt, vores smukke pige spørger spørgsmål, ingen kan besvare.

Lad det ej fortsætte, samlebåndets machete, udpinte cirkusheste.

Børn vil aldrig indtræde egen livmoder, jeg stemmer, ikke mere liv på kloden, måske forskruet, men ærligt talt, blot rationelt.

Nyd det, for Guds skyld, hvem end Gud er, Skaberen om så at sige, mens du kan, imens du er her, med viden om den korte rejse, for nogen alt for lange.

Så godt, tilgivende et menneske, denne wannabe-engel mest af alt, bunder mere og mere, i daglig vished, om midlertidig bevidsthed. Vigtigste mission, løsne knuder, åbne låger, feje muldet, mærke luften, renset og uforurenet.

Sidste ord, JEG ELSKER DIG, tak for alt, undskyld, tilgiv hvad som glippede, sjæle i kroppe, vi prøvede.

Åbent vindue, øjnene tunge, helt uvækkelige, når liget størkner, tørt samt krystalliseret.

Fri sjæl, flyver ud, møder himlen, altså gerne intetheden.

På rundtur, går kluden, kær dame, var så smuk og sød, - et lys under vand – hvad vi aldrig vidste var dog hendes evige tyngde, mystisk nok overrakt fra fødsel.

Kunsten, hendes alt og intet, gave og evige byrde, sidste ønske, at netop alt bliver fortalt, kunst er livet, ikke selvvalgt.

Mere kunstner end Amalie, mest bare medie.

Outlet, ikke menneske, grundlaget for netop denne tyngde, tung men let som fjer, fjer der

faldt af fjerpragt, alene og turbulent i vinden.

Jeg elsker alle, alle der elsker mig, sågar dem der ikke gør, alle er aldrig definitivt, derfor kender ingen privatlivet, yderligere detaljer, ordene blot bolde der sjældent samme sted lander.

Kun med denne viden og vej, kisten bliver reel hvileplads, rolig, forløst, rejsen mod Nirvana.

Alt frigjort, dernæst sat fri, for evigt.

Lev, bare bær dragten med omhu. Den dragt, der aldrig skiftes ud, blot fordærver.

Dennis Kristensens
rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

ANJA MARIA HANSEN
Gammel, paranoid
og konspiratorisk
digte | mellemgaard

Boganmeldelse: ”Gammelt, paranoid og konspiratorisk”

Af Sean Ryan Bjerremand

For cirka et år siden stiftede jeg i facebookgruppen ”Digte på Spring” bekendtskab med Anja Marie Hansen.

Anja lagde nogle meget specielle og samtidig meget autentiske digte ind i gruppen. Jeg kommenterede på et af hendes digte, og hun skrev, at hun har forsøgt at få sine digte udgivet, og at hun ikke forstod, at ingen ville udgive dem. Jeg svarede frit fra leveren: det forstår jeg heller ikke.

I det tidlige forår 2024 foreslog jeg Anja at sende sin digtsamling til forlaget Mellemgaard. Miraklet udeblev ikke. Bortset fra, at jeg på ingen måde føler, at det er andet end resultatet af fantastisk arbejde. Anja kan noget, som vi andre ikke kan. Hun minder mig om, været min afdøde ekskæreste Louise Bach udtalte ved etableringen af forlaget Nulpunkt. At der er en stor undergruppe af forfatteren, som fortjener at blive udgivet, men som ikke bliver det.

Digtsamlingen ”Gammel, paranoid og konspiratorisk” handler om et liv på kanten. På bagsiden af bogen skriver Anja Marie Hansen: "Tag med mig på en rejse ind i menneskelige følelser og udstillede tanker. Jeg har været der." Det første, der falder i øjnene, er en smuk forside med en solnedgang og en person, som man dog kun ser konturerne af. Ovenover personen ses titlen. Man fornemmer en sammensat digtsamling, måske med det fokus at lyse op omkring en persons oplevelse af indenfor mørket tilværelse. Men forsiden er indbydende og giver lyst til at læse videre.

Bogen er på 103 sider, og jeg tror, at det er en god ide at overveje med sig selv, hvad man ønsker at få ud af læsningen. Jeg tror ikke, at det er en god ide blot at sætte sig ned og hyggelæse. Man skal være forberedt på koncentreret læsning. Og man skal være forberedt på, at det bliver nødvendigt at åbne sit sind og være bevidst om, at bogen er skrevet for at udvide menneskers forståelse af noget, som man formentlig ikke forstår på forhånd.

Et kik ned ad indholdsfortegnelsen viser mange digte - helt nøjagtigt 29. Det er tydeligt, at der er mange anekdoter iblandt. Det bliver ikke en dansktop digtsamling, hvis man overhovedet kan tale om en sådan digtsamling. Men hvad bliver det så? Det er ikke godt at vide. Kommer jeg til at læse denne digtsamling flere gange ? Det er heller ikke godt at vide – det vil jeg finde ud af efter at have været den igennem. Og det kaster jeg mig hermed ud i.

Der er fuld skrald på fra start med digtet ”Skal man?”, som handler om fortællerens frygt for blot at blive set udefra. Sendte man en drone op for at betragte fortælleren, ville man blot se en kvinde, der er afhængig af psykofarmaka. Men ville ikke kunne se hendes forsøg på at elske, men man ville se en kvinde, der ville skabe uro og i hvert fald til tider have meget svært ved at elske. Men man ville ikke se den dybe følelse af kærlighed, der er den drivende kraft i livet. Denne kærlighed giver også anledning til reflektioner om hvordan det vil være at blive gammel. Kroppen vil være i forfald, og man er nået til sidste akt. Og alligevel er man nysgerrig på det

gode og på kærligheden. I løbet af bogen kommer vi også ind på mødet med en række menneskeskæbner – ikke mindst forfatterens mor, som desværre blev psykisk syg og begik selvmord. Men udgangspunktet havde været en stærk kærlighed, som blev oplevet meget stærkt, og desværre var denne kærlighed blevet ødelagt af livets omstændigheder med lavt selvværd og negative selvgranskninger. Anja fortæller om at have tilbragt en nat i elskov med en potentiel morder – jeg gætter på, at det har været på psykiatrisk hospital. Jeg citerer fra digtet

Den naive kvinde
kontra
den døde sjæl
og alt kan ske.

Ja, alt kan ske.

Vi møder også reflektioner over at turde elske det mørke som giver et større fundament for accepten af alle farver. Jeg citerer:
”at elske det sorte
er som at elske alle farver”

Forfatteren er overbevist om, at hendes hemmelighed er, at hun kunne elske og der igennem entrede det psykiske univers og søgte indenfor i varmen.

Forfatteren fortæller desuden med stor indlevelse om sin far, som var en rodløs sjæl der aldrig rigtig havde en følelse af at være hjemme men som ofte drømme sig væk til alle mulige steder i verden - på et skib i det caribiske hav, i himalayabjerg - kort sagt en uforløst sjæl som havde druknede drømme og som selv måtte opretholde sin værdighed selvom han blev betragtet som kedelig når han sad og drak og drømte om kærlighed og respekt. Og endnu mere kærligt og empatisk bliver det i digtet ”Jeg husker dig” - om en kollega som pligtopfyldende stillet op når der var brug for ham, men som blev udnyttet, og når han så ikke kunne mere, så blev han kaldt til samtale og der står i afslutningen ”et mord blev begået men morderen går fri” - morderen var altså arbejdsgiveren. Johnny blev sat i fængsel og det er jo nærmest som om han var lænket til chefens fod og spiste af chefens hånd. Det er meget kærligt.

Anja er en meget kærlig person, altså man kan sige at Anja kunne godt bare skrive om sig selv, og det gør hun ikke - ikke kun i hvert fald. Det er, som om at man fornemmer en religiøsitet som er opstået i det her samsurium af hårde oplevelser. Denne religiøsitet bliver helt tydelig i digtet ”Dengang jeg gik på gaden”, hvor hun skriver, at uden at skulle missionere, så ved hun at Gud findes og lever. Også det ved det at hun hun føler at hun er næsten trådt ud af sindssyge og er egentlig nået til det punkt, hvor hun accepterer sig selv. Det ses for eksempel i hendes job på et plejehjem hvor hun værdsætter beboernes beskedenhed så meget at selvom det sker under udfordrende forhold såsom vind og vejr – ja, så mangler det bare at gøre sig umage af hensyn til de søde beboere. Men der er selvfølgelig også en mørk side af Anja og den har hun oplevet i forbindelse med familieture hvor hun har følt sig svigtet af sin mor

og hendes nye kæreste. Det psykiatriske system giver nu også nogle udfordringer, hvis hvis man for eksempel er løbet tør for medicin og skal ind på skadestuen. Så kan det være svært ikke at føle sig ydmyget, fordi systemet et eller andet sted virker som produceret til at mistro de psykisk syge. Så bliver hospitalet helvede og verden udenfor stedet hvor solen skinner. Der er også en beskrivelse af en pige som bliver psykisk syg, og hvor familien ikke vel støtte. Så bliver hun endnu et meget ensomt menneske. Det vides ikke, om det var Anja selv, men i digtet ’Bror’ er der en skildring af, at hendes bror blev ingeniør, og som behandlede hende overfladisk. Så døde han, og hun fik aldrig tilgivet ham for den overfladiske behandling, han havde givet hende. Hans liv var jo hendes, som det skulle have været. Men Anja synes egentlig, at hendes verden er fin nok til hende. Om end mindre succesfuld. Det er tydeligt, at Anja har fundet en ro i sin religiøsitet – tilbage på plejehjemmet er en beboer død – og Anja håber, at Gud vandt kampen, og at beboeren nu er i Guds rige og lever videre.

"Nåe…"virker lidt som den perfekte afslutning, for Anja beskriver sig selv som en forelsket sjæl med ”fantomsmerter” – altså den psykiske sygdom – der prøvede at leve et liv som en ”verdensprovokatør”, der ønskede at leve et liv i en verden med kærlighed, som netop er tiltrængt. Og så kommer det afsluttende statement:
”Men må jeg tilstå
Også brug for en
Verdensprovokatør”.

Det er umuligt at gengive hele digtsamlingen uden, at det bliver trættende, men den har overgået mine forventninger. Selvom jeg flere gange har udgivet Anja i Orbit Soul, var jeg ikke forberedt på så stor indlevelse.

Når det ikke blev til en dansktop-digtsamling, hvad blev det så? Det blev til et meget personligt og inderligt skrevet manifest. Jeg kan lide den, fordi hun ikke bruger for store armbevægelser, men blot holder snuden i jorden.

Kommer jeg til at læse denne digtsamling igen ? Ja, det gør jeg. Men nu er klokken næsten 2 om natten, og min trofaste shih tzu-hund Baloo ligger ved siden af mig i sofaen og sover. Og nu skal vi i seng.

"Gammel, paranoid og konspiratorisk"
Anja Maria Hansen
ISBN-13: 9788776088095
Mellemgaard 2024

Anja Maria Hansen

psykiatrisk kærlighed

man sidder på en stof-lænestol
inde i opholdsstuen
der er helt fyldt op på stolene
og i sofaerne i stuen
der sidder forskellige patienter
og et par sygeplejersker
fjernsynet er tændt

patienterne er en meget broget forsamling
der er unge patienter
der tit har meget svære problemer
og har det virkelig dårligt
der sidder en på en stol længere fremme
helt stiv
og indeklemt
stirrer op på fjernsynet
og følger måske med
måske ikke
det er ikke sådan lige til at sige
de kan være fulde af stemmer
inde i hovedet
være helt virkelighedsfjerne
og dårlige
eller de kan følge halvt med og sidde og kæmpe
med den lidelse de nu har

der ligger en ung mand
han er vel midt i trediverne

han ligger og fylder en hel institutionssofa
han ser meget afslappet ud
nærmest ligeglad
som om han tager dette ophold
på psykiatrisk afdeling
som en sjov leg
som en forlystelse der er mindre seriøs
og som han forholder sig fuldstændigt afslappet til
han plejer at være sjov at snakke med
og han er meget interesseret
i al muligt
og i mig
han har tatoveringer på armene
langt sort hår
og går i joggingbukser
ligner lidt
en lille rocker

der lyder et højt skrig fra en af stuerne
det er den gamle patient
der skal i seng, og flyttes fra sin kørestol
op i sengen
hun skriger: moar
og alle patienterne
i opholdsstuen
kikker på hinanden
og griner
ryster på hovedet
og brokker sig
hvorfor skal hun være her??

det er meget belastende for os andre...!!

på en anden stol sidder en sygeplejerske
hun sidder og strikker
og drikker kaffe
af en institutionskop
hun følger med i fjernsynet
men har hele tiden det andet øje
på patienterne i rummet
hun er så hvilende i sig selv
så hyggelig
og rar
og når man spørger om noget
får man svar
altid

klokken er blevet mange
patienter på psykiatriske afdelinger går som regel
tidligt i seng
men der sidder altid et par stykker oppe sent
nogen gange er det ham der ligner en rocker
der sidder tilbage
sammen med mig f.eks.
vi flirter lidt med hinanden
nyder hinandens selskab
og det er meget romantisk
i disse så institutionsprægede omgivelser
midt i psykiatrisk afdeling
hvor vi føler os meget tiltrukket af hinanden
psykiatrisk kærlighed

dagene går lettere
på dette sted
når man er forelsket
psykiatrisk kærlighed

det er sjovere at komme ind i undersøgelsesrummet
og få en sprøjte medicin
eller sidder til samtale med en autoritær læge
eller måske deltage i de obligatoriske
aktiviteter med alt hvad det indebærer
når man er forelsket
og stedet er
en kæmpe elskovsrede
hvor man langsomt lærer hinanden at kende
og måske kysser hinanden
i opholdsstuen
midt i de institutionsprægede møbler
og det kørende fjernsyn

kærligheden
kommer til os alle

Sikke en trængsel

Sidder ved kaffebaren
På DFDS' Pearl Seaways
I et hjørne ved et lille bord
Og en caféstol
Jeg har et godt udsyn
Herfra

Halvfede midaldrende mænd
Trasker forbi i udtrådte Adidas-sko
Nogle har en papirspose under armen
Med lidt sødt
Fra kaffebaren
Og et par papirskrus
Med, tror jeg, frisklavet
kaffe latte

Små nydelige prinsessepiger
Der har fået den fine prinsessekjole
Som de så i tøjbutikken
Og som de plagede om at få
De har langt lyst, lettere krøllet hår
Om halsen har de et bånd hængende
Der viser at de har deltaget i
Piratklubben,
som er for børn ombord på båden

Flere par
Mænd og piger
Der sandsynligvis har mødt
Hinanden i nat
På bådens diskotek
De ser groggy ud
Og har tømmermænd

Han har lidt slidte
Lyse brune herre-snørre-sko
På en slidt habit
Lange flagrende herrebukser
Hans hår har sprunget et par
Klipninger over
Og hænger ned foran øjnene
Han sveder og i lommen
Ligger en skæv pakke
Cigarillos

Pigen er lidt overvægtig
Har en stram bluse på
Der viser et bryst i medium
Størrelse
Hun har mørke cowboybukser på
Med store grimme lommer

Høje sandaler der er gået skævt
Og som ligner et par fra
Et andet årti
Hendes hår er halvlangt
Og lidt fedtet

De har mødt hinanden
Stærkt berusede begge to
Og nu da tømmermændene har taget over
Er de lidt generte
Og måske begge lidt stolt over at
De har fundet hinanden.

Så er der
Den tavse lidt forretningsprægede
Herre
Med et koncentreret blik
Rettet mod
En lille bærbar
På hans lår
Pænt kæmmet hår
Dyrt jakkesæt
Meget stilfuld

Han holder et vågent øje
Med den smarte pige
Der sidder alene
Med en stor kaffe latte
Foran sig

Nu kommer Michael ned
Med kaffen
Min opmærksomhed
Bliver tildelt ham
Han virker som balsam
På min søgende
Lidt nysgerrige
Opmærksomhed

Foto fra Pearl Seaways
– Sean Ryan Bjerremand

Ordet kontor

Det klinger af Autoritet
Af alvorligt arbejde
Og privat område

Min far havde et kontor
Men det var gået i stå
Den dag min mor ikke flyttede
Ind i hans nye hus

Det blev sat i stå
På et ret så aktivt tidspunkt
Hvor han havde skufferne og hylderne
Fyldte
Med papirer
Og leksikoner
Og lægelitteratur

Når man åbnede de kulørte,
Blyindfattede glasdøre
Ind til kontoret
Gik tiden i stå
Der var ligesom groet
Spindelvæv
På de mange lægefaglige magasiner
Og stabler af bunker af papirer
Der dengang var vigtige

-Og på
En lille hylde
Nede bagved det store mørkebrune
Mahogni-skrivebord

Stod hele
Hans pragtsamling
Af Agatha Christie–
Kriminalromaner

Plus en samling af
George Simenon

De var for længst holdt op
Med at stå i pæn orden
Men lå hulter til bulter
Nattelæsning når det var svært at
Falde i søvn.

Der lå en stak gulnede
fotografier Af unge flotte piger
Og han fortalte mig
At han havde et billede af
Alle de piger
Som han havde
Erobret

Senere i mit voksenliv
Blev jeg konfronteret
Med ordet kontor igen
Min mand
Flyttede ind i et af værelserne
I vores hus.
Han stillede et skrivebord
Og sin computer i det

Og fik en blød læderkontorstol
Han satte sig derind
Når han havde brug for
Privatliv
Og spillede på computeren
Senere begyndte han at male figurer
Med lup-lampe
Og et par briller som jeg gav ham

Første gang vi så ham med briller
Lå vi flade af grin
Han skyndte sig at tage dem af
Men det varede nu ikke længe
Før at han tog dem på igen

Kontor
Her trækker far sin linie
Her oser det af
Mandehemmeligheder
Og udstillede el-guitarer
Lidt porno sidst på natten
Og en pose
Flæskesvær fra Super Brugsen
Gulvet er fyldt med papirstykker
Og små figurer
Her kan han klø sig i skridtet
Og slå en skid
Og tale i
Fred med kammeraterne

Jeg respekterer grænsen
Og banker pænt på
Når der er noget
Jeg har jo resten af Huset
Og det er en helt anden historie

Små elskende individider

Ryger cigaretter
Og går på toilet

Boller
Og føder børn

Løber efter bussen
Og sætter sig ind i små
Biler og kører lange
Strækninger

De er syndige
Og de er regelrette
Onde og
Kærlige

Inde i de små hoveder
Er matematiske formler
Nyudsprungne
Digte
Kærlighedssange
Og forslag til ændringer

Nogle er brune
Nogle er hvide
Nogle er lidt gullige
Og nogle slås mod
Hinanden
Andre holder i hånd og
Sover sammen

Nogen lever på
En jord der er flad
Andre lever i en rund
Sammenhængende
Kæmpe verden

Jeg ser en tynd arm
Med strittende fingre
Vinke ned mod
Vejen
Det er dig
Som er blevet gammel
Du vinker til mig
Jeg går på den varme asfalt
Nede foran dit vindue
Dit vindue ud til verden
Jeg vinker igen
Med munden mumler jeg
Kom herned til mig
Bliv gammel sammen med mig

Men du er afvisende
Stædigt beskyttende
Du beskytter

Din svaghed
Tør ikke åbne dig
Tør ikke vise tillid

Tynde arme
På ældre mennesker
Knoglerne er tydelige
Svagheden er en realitet
Hvad går de glip af?

Magiske Århus
Sean Ryan Bjerremand

Magiske Århus

Sean Ryan Bjerremand

Magiske Århus
Sean Ryan Bjerremand

Kristin Perch Nielsen

Repeat

Her står jeg i en solstråle i det åbne vindue og prøver at genvinde balancen. Jeg har det varmt i min tynde trøje, selvom græsset udenfor er dækket af sne.

Solen tørrer mit ansigt for tårer, og snart bliver hikkene mindre og færre. Snart er jeg mig igen, som sidder i stolen overfor min psykolog med notesblokken.

Hun kigger på mig og spørger, om jeg ved, hvad der lige skete. Jeg ryster på hovedet. Det føltes bare som panik.

Panikken stilner af i løbet af dagen, men modløsheden har sat sig godt fast, tungt, et sted i bunden af maven.

Jeg rejser mig. Tager hjem.

Spiser frokost. Tager på arbejde. Tager hjem. Køber ind. Laver mad. Spiser med Carla, snakker for meget, soner ud, går i seng.

Står op, tager på arbejde. Tager hjem. Spiser aftensmad. Tager ud.

Står op. Tager på arbejde. For træt til at tænke. For trist til ikke at have travlt.

For klog til at tænke på i morgen.

Tænker på i morgen.

I morgen er det, jeg har ventet på, glædet mig til, hele mit liv. Nu er en tidslomme, jeg aldrig undslipper. Jeg bliver aldrig klogere.

Jeg løber runder og runder og runder i min onde spiral. Træt i benene. Men jeg ved, hvad der venter mig, hvis jeg stopper op. Så jeg køber tid for resten af min energi og trækker på gældskontoen.

Mareridt indtager min søvn, indtager mine tanker. Jeg løber runder og runder og runder.

Falder ned. Slår mig. Op igen. Repeat.

Ord kommer ud af min mund
Bliver sagt lidt for hurtigt
Bliver skamfuldt lidt for hurtigt
Jeg identificerer mig med den skam
Med de ord
Med at være lidt for meget
Jeg er bange for at fylde for meget og
Derfor fylder jeg ikke noget
Jeg har tabt mig
Tabt mig selv og alt sulet på min krop
Alt det ekstra, jeg var bange for
Nu er jeg bange for det, der er tilbage
Den rest af mig
Det ingenting, der stadig fylder for meget
Jeg er uden betydning
Jeg er bare ord
Ord der kommer ud af min mund

Vi elsker at snakke om følelser
Men hvad med os, der ingen følelser har
Kan vi snakke om det?
Os, der har negligeret dem
Klemt dem ned i et syltetøjsglas, lagt låg på
Så når det en dag bliver åbnet,
Vil følelserne strømme ud som en vred hveps
Men vi åbner ikke glasset
Vi nyder tilværelsen uden
Følelser
Et kompliceret fænomen
Vi nyder enkeltheden
Enkeltheden i smerten, der bare vil føles og
Ikke bare går væk
Nem at gå til, nem at føle
Følelser er svære
Smerten, den kan jeg snakke om
Den er til at forstå

Du.

Jeg ved ikke
hvorfor jeg tænker på dig
drømmer om dig
savner dig og dømmer dig
som om du betød så meget
og hver gang jeg ser dig betyder du
så meget
som om jeg er halv og savner
det, der kan gøre mig hel
hvilket tydeligvis ikke er dig
du gør mig syg
af længsel
jeg er allerede syg af andre ting
der tåger min hjerne til
jeg har ikke tid til dig
når der er så mange der gerne
vil mig
jeg troede du ville mig
jeg troede det var mig
der var kostbar, jeg troede
og jeg tog fejl
for du har overrasket mig
og du har lagt mig ned
måske er det det, der gør mig stum af forundring
at du kom så nemt og gik så nemt
og at jeg sidder fast

Min mave er tom,
tom for fest og farver og fyrværkeri

Min mave er tom for følelser
Tom for liv
Tom for energi

Den er tom,
Tom for lyde
Ud over noget, der lyder som skrig

Min mave er tom, tom
Tømt for kræfter
Intet tilbage indeni

Agnethe Veit

1

Nørresundby hyller sig i den sidste fine morgendis

Solen forvandler mågerne til flyvende sølvglimt over fjorden

En sæl stikker hovedet op af vinduet og byder mig op til leg;

Jeg springer ned til den og vi svømmer mod Egholm.

2.

Jeg har givet mig selv skrivetid

Jeg vil fortælle om hestene på marken, jeg lige er kørt forbi; deres skind gnistrer så smukt i solen

Jeg vil fortælle om manden, der sidder som en smuk rose i mit hjerte og som langsomt tænder glædens bavneblus i mig

Jeg vil fortælle om det underfulde i at bo mellem blåtblinkende fjorde og grønne, grønne marker

Jeg vil fortælle om fryden ved at høre årets første lærke
og om at svømme i "min" fjord om natten

Leif Achton-Lynegaard

GREEN DOOR

hvornår jeg begyndte at tale
med den grønne dør på
kirkegårdens redskabsskur
det var dengang jeg tabte
min narresut i urinalen på
banegårdens offentlige pissoir
efter det smagte den ikke så godt mere
jeg havde ikke nogen at betro mig til
det var her den grønne dør
kom ind i billedet

MASKE

en problematisk karakters
øjebliksbillede i lænker
du tror måske jeg har valgt
den nemmeste vej
livet er det skillende glas
hvorpå man i frostvejr
ånder en ubevidst længsel
udgangspunktet er her igen
det uforklarlige og skjulte
der langsomt antager den
fremmedgjorte bevidsthed
i aflejret ensomhed
morgenmørke i den forheksede skov
med livets afskallede afsky

skikkelser på en kulsort scene
befinder sig i intethedens greb
i sidste ende fører angsten
og fremmedgørelsen over i et ønske
om en udelukkelse af omverdenen
jeg drømte jeg havde mistet
destruktiv åbenhed driver mod
opløsning i en skyggeverden
lad mig forsumpe i mørket
før skabelsen
et babylon velkomstkys
som forsvar og skjul
er udtryk for et ansigt til ansigt
eksperiment i virkelighedens verden

HVERKEN ELLER

trofæjægerens tvivl
de gale i korridoren vræler endelig
færdig
magtens sødme
hvor et blik skjuler sig
det store utrolige hårde
når jeg kom op fra gravhvælvingerne
ulovlige forårstoners
drivkraft signalement
på kunstens himmel og
vore sår sprænger den onde tid

A TASTE OF KLEE

fra nattens grå over isen og det blå
tilbage til natten fortyndet
drømmeagtig
farvernes
elegiske
undertoner
i
tøvejrets mono
tone skælven
skrifttegn besværgende
pilens fader er tanken
elementerne former munde
havøjne stirrer lys i hver sin retning

My Lindegaard

Jeg ville redde dig

Jeg ville redde dig
altid ville jeg redde
dig fra smerten
bag dit misbrug

Jeg beundrede din styrke

Altid
beundrede jeg din styrke

Bag smerten
bag misbruget
jeg hadede dig

Altid
hadede jeg dig
i misbruget
i
smerten

Jeg længtes efter dig
altid
længtes jeg efter dig

Bag misbruget
bag smerten

Jeg elskede dig
altid
elskede jeg dig

Bag smerten
bag misbruget

Jeg mærkede din frygt
altid
mærkede jeg din frygt

Bag misbruget
bag smerten

Jeg så dig dø
altid
så jeg dig dø

I smerten
i misbruget

Jeg ville redde dig

Altid
ville jeg redde dig

Jeg så dig dø
i smerten
i misbruget

Altid
vil jeg redde
mig

Kroniske smerter

Har jeg nogle
i mit netværk
der har
kroniske smerter?

Har du lyst til at mødes
i naturen
omkring bålet

Ved havet
i skoven
lave mad
i den stille vind

Over flammernes
beroligende
varme

Finde råvarer
i naturen

Medbringe dét
vi ikke kan finde
i naturen

Finde
det vi kan
i naturen
Dele dét
som smerter

Det som gør
fandens ondt

Dét
som
vi
kan bringe
til
live
af latter
og gode
oplevelser!

Giv lyd
hvis
du
har
lyst
til
at
mødes
og
dele

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Orbit Souls satiresektion

v/satireredaktør Mean Mister Mustard, III

Mean Mister Mustard,III

Her uden for EU

Af Pil Bjørn Æbleblomst, 27 år og fuldskæg

Pludselig kan jeg se det: Jeg er trådt ind i Alfa, og jeg er trådt ind i Omega. Alt begynder her og alt slutter her, ved porten der viser vejen ind fra Prinsessegade og ind på Staden.

Og hvis jeg skulle være det mindste i tvivl, fortæller skiltet over porten mig om den salige virkelighed, jeg befinder mig i: Nu forlader jeg EU!

Jeg har forladt EU og dets mange regulativer, og jeg er trådt ind på Stadens uciviliserede civilisation og jeg skal ned i badehuset hvor civilisationen på én gang ophører og begynder. Jeg elsker det her sted.

OG straks jeg kommer ind i badehuset her på Christiania
kommer du – Maya Christina - helt nøgen hen og giver mig et knus

Åh, Maya Christina – min soulmate – jeg elsker dig
det er så længe siden at vi har kunnet snakke og forsvinde
ind i et nørdet, filosofisk hjørne

Vi er trådt ud af EU’s kapitalistiske og uciviliserede civilisation
og ind i den rigtige civilisation
her kan vi ånde frit
uden frygt for konventionelle rammer

der blot hylder den frit flydende kapitalisme
i Donald Trump’s tugt og formaning

Du siger at du har håbet at jeg ville komme i aften
og jeg fortæller at jeg også har håbet at møde dig

Alt er rigtig godt
her vi kan ånde frit
og hvor kærligheden mellem alle mennesker får
ubegrænset plads og samtidig får
lov til at gro

Vi sidder 30 mennesker i saunaen til midnatsgus
jeg sidder her på gulvet lige ved siden af dig
du er forsvundet helt ind i en zen-tilstand
som jeg ikke er klog nok til at vide hvad betyder
men det er vist nok noget med at slappe fuldstændigt af

Der er et par fødder her
en bar numse der
og der er meditationsmusik
'no ocean refuses the river'
og det er så smukt at jeg forsvinder helt ind i mig selv og
ikke vil lade noget som helst forstyrre denne fred

Vi er alle frie som fugle der basker med vingerne
og flyver hvor hen de vil
og jeg tænker på det mirakel det er at denne badestue
eksisterer og på en gang starter og slutter en civilisation

Jeg tænker på at jeg elsker dig og at hvis der skal gå
et halvt år til vi ses igen så skal du have at vide

at jeg elsker dig som den soulmate du har været
siden vi 10 minutter efter vores første møde
omfavnede hinanden mens vi var helt nøgne
for nøgenhed er jo bare en skal men man er jo først
helt nøgen når man tør vise sit hjerte og sine tanker
og lukke andre ind i det så viser man i et saligt nu
den nøgenhed som ikke kan vises ved at smide tøjet

Jeg har hørt mine vinger slå

Efter godt en time kan jeg mærke at jeg skal hjem
for der er en lang tur hjem og jeg skal op i morgen
og du står og skal til og gå ud for at ryge

Vi er lige så nøgne som første gang vi talte sammen
og vi giver hinanden et knus og efter cirka fem sekunder
hvisker jeg 'jeg elsker dig!'

Straks river du dig løs og fortæller at dét var da bare det mest
grænseoverskridende man kunne sige og med grødet stemme siger du
at nu vil du gerne have at jeg giver dig noget PLADS
men du takker mig med hånden på hjertet for min kærlighed
og jeg står her og ligner et stort spørgsmålstegn

Jeg sender en sms og siger undskyld og da jeg går ud gennem porten
tænker jeg at skiltet med teksten
'you´re now entering the EU' er forkert og at nu kan jeg ånde frit
– men alle andre end jeg har i aften befundet sig langt væk
fra Donald Trump's tugt og formaning

Alle andre end jeg har i aften befundet sig langt væk fra EU.

Alle andre end jeg har i aften mærket hjertet slå.

Alle andre end jeg har i aften følt at livet er deres lunge og deres hjerte.

Kære læser! De er nu medskyldig. Ikke engang til Deres nærmeste må De fortælle hvad der er sket, da det er aldrig er sket, og hvis det alligevel er sket, så skal jeg gerne benægte det!

Mvh Pil Bjørn Æbleblomst

Af F. Luen og P. Væg

Tiden står stille, da J. Jørgensen læser dommen op. J. Jørgensen har et vigtigt budskab at forkynde:

"Evig kærlighed og Guds fred til alle! Små tændte stearinlys i vinduet til min ære når jeg sover !

Hatten af for de mennesker, der tager et ansvar - bortset fra de mennesker dér, som jeg engang ikke kunne lide og som tilbyder mig gensidig respekt og forståelse! Jeg forstår heller ikke, hvorfor det skulle være nødvendigt for dem at tale om ting fra fortiden, der gør ondt og indbefatter mig. De har deres liv i deres familie, jeg har mit liv i min familie, vi har forskellige omgangskredse, det er egentlig det. Lad os hver især bruge vore kræfter inden for vor egen matrikel.

Hatten af for min mor, der tog mine avisture, mens jeg var ude og spille fodbold!

Hatten af for det jeg gider - når jeg bare får mad og kan sende mine fromme tanker og smile lunt, så det får mig til at se ydmyg og gudfrygtig og hjertevarm ud!"

J. Jørgensen er midt i livet, afklaret med sin vrede over at være født som menneske og ser på alt med klare øjne. J. Jørgensen læser budskabet op med gravens røst. Solen går ned over villakvarteret, månen og stjernerne står op med nathuer på, og fruen ligger inde i soveværelset - undrer sig over hvor hendes tilgiftede halvdel bliver af.

Det her er godt nok ikke, hvad hun havde regnet med, da de blev gift!

Og mens tiden står hermetisk stille, kommer J. Jørgensen ind til sin hustru, som nu er faldet i søvn - ligger bare der som Irmahønen og lægger æg.

Solopgangen anes i Øst ude over vandet. En ny dag vil snart gå sin gang, og J. Jørgensen tager løbeskoene fra Li-Ning på for at gå med. Købt hos RunMax, for så ved man det bliver til noget..

Første punkt på dagsordenen er at tage ned på tanken og købe alle de aviser, der kan købes for penge.

Mors lille Paddy

Af Shameless O'Reilly

”Mor! Giv mig min visdom tilbage ligesom dengang da objekterne for mine flirtende blikke på gaden stadig godtgjorde at jeg kunne give dig en svigerdatter og nogle børnebørn en dag!”

Paddy knæler dybt foran det irske flags majestæt, og hans tårer bliver akkompagneret af tre Guinness med lys i til Mor Mary´s ære.

”Lad mig vide, hvem jeg var i min førjordiske tilværelse!”

Tiderne er ikke nemme for mors lille Paddy, som længes efter dengang da han sad med en kammerat og skålede i Guinness, mens spaghettien og ketchuppen velsignede filmen om den irske revolution.

”Tal nu til mig, mor. Lad mig se dig i skyen!”

Vennerne gav jo alt for at ligge med ved Paddys bord, når han havde set lyset. Hele verden ventede på mors lille Paddy, og intet var mere fantastisk, end når Paddys visioner stod malet i vennernes øjne. Men hvis de ikke kunne se visdommen i visionerne – så var det slut med venskabet, lige indtil det ikke var det!

Paddy er en ildsjæl. Han ved lige præcist, hvordan verden hænger sammen. Det kan man bare mærke, når den 175 cm. høje mand klasker sine 125 kilo ind på førersædet og fræser derudad. 1 time forsinket – Irish Standard Time. Men intet er mere fantastisk, end når vennerne knæler sammen med Paddy foran det irske flag og de tre Guinness med lysi og Mor Mary pludselig viser sig i skyen.

Så ved man, at man er noget. Og med i det, som Kong Frederik kalder ’det som er større end os’.Derfor fatter Paddy ganske enkelt ikke, at han sidder her alene.

Paddy er forvirret. Og han beder indtrængende til sin mor. Og Marys stemme åbenbarer sig fra verden foroven, da en due kommer dalende ned fra himmelen. ”Dette er min søn – den elskede, som jeg har godkendt.” Paddy konstaterer glædestrålende, at irere aldrig drikker for smagen – men for at nå verden foroven.

Sweet little sixteen

Af P.S. Rybjerg

Altså, jeg må indrømme, at jeg nogle gange forundres over mennesker, der holder på formerne. Forstå mig ret - jeg beundrer deres fokus på form og indhold, men nogle gange bliver det med formerne simpelthen bare noget, vi helt almindelige mennesker ikke forstår. På den anden side er det i de situationer, at man må erkende sin lidenhed og bare overgive sig til andres storhed, der bliver så fantastisk, at deres storhed og vores lidenhed er to diamentrale forskelligheder.

Én af mine venner er netop blevet gift, og han har bedt mig fortælle denne beretning videre. Franskmændene kalder det en *homage* - en hyldest til en inspirerende personlighed. To af hans venner fra den jyske provinsby havde nemlig været meget fremme i skoene med gode råd om anstand og sund fornuft i ægteskabets glæder og ikke mindst forarbejdet til ægteskabet. Hvad mange ikke ved er, at vennerne i deres iver efter at hjælpe min ven til at gå den rette vej i ægteskabet og få sig et godt og lykkeligt liv inden for ægteskabets hellige institution har iført sig deres sande natur som Supermans fætre.

Denne beretning er troværdig og sand.

Crown of Scandinavia´s sirene gjaldede ud over Nordhavnen, og min vens kone stod med sit kamera og fotograferede sin mand, der kom ind fra regnen med et jubelbrøl i ekstase over at have stået og hørt sirenerne i den ruskende regn og mærket elementerne ruske. Superman 1 og Superman 2 sad frustrerede på en kaffebar på Østerbro og tænkte, at havde det nye ægtepar dog bare haft deres erfaringer, så havde de ikke været nødt til at tage hele turen til København og tjekke fra foroven, om min ven og hans kone nu huskede at vise passene og tjekke ordentligt ind og undlade unødige glædesudbrud på vejen ind til kahytten. Men når de nu var her alligevel, så måtte de jo tage turen med som eskorte op mod Oslo og blot lukke øjnene når der blev kysset og lidt mere.

Og skibet sejlede op gennem Kattegat og fra dækket kunne man se på stjerneskuddene, som folk dog ikke vidste var Superman 1 og Superman 2, der lavede lysshow til det nye ægtepars ære. Superman 2 skulle dog lige have sig et hvil, da de kom op til Oslo-fjorden, så Superman 1 – den ældre og erfarne – tog eskorten hele vejen op til den norske hovedstad, mens Superman 2 stod ved Larvik og tog selfies med lokalbefolkningen. Superman 1 var egentlig godt tilfreds med sin indsats, og på vejen hjem var der tordenskrald – dog vidste ingen, at det var de to supermænd, der skændtes om hvem der var Clark Kent.

Min ven og hans kone kom glade hjem fra bryllupsrejsen, og de syntes egentlig, at det havde været en helt fantastisk sjov tur. Han og jeg var ved at flække fuldstændigt af grin over d' herrer, der jo mildest talt havde afsløret skjulte talenter.

Jeg ringede til Superman 1 for at høre, hvad han havde lavet for nyligt, og han blev lidt fraværende i stemmen. 'Nåhr, du ved – jeg er jo over 70, så jeg slapper jo lidt af, så det har jo ikke været det vilde, men vi har jo lige fået ordnet haven, og det er jo altid en fornøjelse!' Superman 1 holdt mig hen med snak, og efter fem minutters almindeligheder var det så det. Jeg lagde røret på og flækkede af grin og tænkte, at han skulle bare vide, hvad jeg vidste. Et par uger senere skulle et andet par på bryllupsrejse, og jeg stod i Frihavnen og vinkede farvel til skibet og parret.

Ved siden af mig stod Superman 2´s kone og råbte "kan I så holde op med det pjat – tante Amalie venter os til the!", men det lod de sig ikke anfægte af. Superman 1 var i fuld gang med at måle skibets mål af og skridte af på båddækket, mens Superman 2 stod i toppen af radarmasten, tog sig en slapper og skrålede, så hele havnen gav genlyd og rystede:

"They're really rockin' in Boston
In Pittsburgh, P.A.
Deep in the heart of Texas
And 'round the Frisco Bay
All over St. Louis
And down in New Orleans
All the cats wanna dance with
Sweet little sixteen"

Nu skal det være effektivt!

Af P.S. Rybjerg

Det var en kold forårsdag på regionslageret i april 2024. B. Thune, logistiksergent af 1. grad, sad på sit kontor og – ja, intelligente mennesker keder sig jo aldrig! Men altså, sektionschefen havde jo været klar i mælet. Nu skulle det være effektivt – det skulle simpelthen bare være perfekt! Væk med alt det gamle ragelse, som så længe havde stået og flydt! Ja, allerhelst også væk med personalet! Men det gik jo ikke. Det ville jo være som i en luksusyacht, hvor motoren var blevet fjernet og erstattet af en kontanthjælpsmodtager, støttet af kommunen, til at sidde ved årerne. Det kunne de godt se. Nå, men alt det gamle lort skulle væk – helst i går.

B. Thune modtog en telefonopringning. Jo, de kunne godt mødes på Kolumbia klokken 1730. Det havde de glædet sig til. Parmiddag og så lige 1 ½ times hygge – allerhelst med massage bagefter. Alletiders! Nå, hvor var vi ? Jo, væk med det gamle lort! Oppe bag ved bygningen skulle der være parkeringsplads, for så kunne regionen spare en masse penge. Det betød så godt nok, at burene med varer til hospitalerne skulle flyttes hen til et sted, som ingen vidste hvor var. Teamlederen vidste ikke rigtigt, hvad han skulle svare sit personale, da de fik besked på at flytte burene. ”Ja…vi kunne jo bygge en ekstra etage oppe på taget!” Men B. Thune rystede ikke på hånden. Som sagt keder intelligente mennesker sig aldrig! Hans millimeterpræcise udregninger skulle nok vise sig at være lige så bæredygtige som lagerets økonomi!

Der var naturligvis også lidt ekstra, der manglede. Men nu skulle der jo ryddes op. B. Thune vejledte derfor medarbejderne i at få det hele klaret på ordentlig vis, og så var der jo den container, der så længe havde stået og flydt – og nu skulle blive syndebuk for det gudsjammerlige vejr i 2024. Vandet måtte bores ud af den. B. Thune måtte lige ud på toilettet og sunde sig – det mindede så meget om de fantastiske minder fra Hærens Sergentskole i slutningen af 80erne, dengang slagordene var Glasnost og Perestrojka, men hvor man stadig kunne håbe på at blive helten, der skød en østeuropæer i en Trabant. Med tårer i øjnene gik B. Thune op og så det færdige resultat. Ok, det var da lige voldsomt nok. Skulle det virkelig være nødvendigt at tæppebombe den sådan? Et enkelt, perfekt udtænkt hul havde da været nok.

videolink

Ja, ja - og forresten fik B. Thune igen travlt senere på sommeren, for planerne om at få etableret parkeringsplads blev alligevel ikke til noget. Så han gik igang igen med at instruere personalet i at flytte tingene. Udregningerne sad, selvfølgelig, lige i skabet.

Anni Birgit Sørensen

PÅ POESIENS VINGER

På poesiens vinger svæver vi mod lyset.
En evigblå himmel fylder os med livets drømme.
Hjertets sange flyder let fra det åbnede rum.
Det umulige forvandles til det mulige
i kærlighedens forståelse.
Hensides befinder vi os opløftet i håbets frihed.
Gennem ordets forløsende kraft.

Når tiden vi vil standse.
At digte er at danse
og frit med sjælen sanse.
Lytte til hjertets valse.

ORDLEG – et begreb

Med ordenes faste greb om
tingene sætter vi alt på plads
begriber og fatter
udtrykker os
deltager i samtalen
skaber orden
formidler oplevelse og indsigt
udveksler idéer og synspunkter
drømmer og fornyer
sætter nyt i verden
forandrer det udtjente
husker det gemte og glemte
åbner døre
skaber sammenhæng
lærer sprog og færdigheder
spejler vi os i hinanden
får perspektiv og indsigt
opnår vi erkendelse
genfinder betydning og relevans
finder vores plads i helheden
kontemplerer vi og frisættes
bliver klogere eller mere forvirrede
forløser og heler – forvandler
bliver klogere eller mere forvirrede
fortæller historier
løber løbsk i fantasien
deler vore liv
skaber fællesskab
danner ramme
sammensætter eller adskiller
begrænser eller udvider
maler fantasifulde billeder med udtryk
drømmer eventyr
dækker vi vore spor
leger gemmeleg
skjuler vore hemmeligheder
dækker os ind
gemmer os bag løgnens maske
søger Sandhedens åbenbaring
genkender vi
leger med tanken om…
Med ordets kraft bliver vi mennesker

Anne Kathrine Michelsen

Sandheden ligger

tæt på omkring din søgen

hav tålmodighed

Chidi

Hurted

The desire to love and to be loved
To create a safe space, a hub
To be understood, to care
A truly special affair
To dance to the same song
To synchronize, to get along
To have each other’s back
Make sure the other doesn’t lack

Different sides of the same coin
Different views, different perspectives
Cross pathways without being selective

The dance comes to a halt
It had always been silent on their part
We were never dancing to the same song
So silence reigned my heart

The loud beeping sound
My heartbeat goes faster and faster
The gutting pain of a million daggers
The excruciating pain, no more laughter
A billion thoughts fill my brain
Of what I should have done better

The danger of a needy heart

Your body protects you, it numbs
I hope to get there
to know how it truly feels
When my heart finally heals

Hanan C. Eel Ahmed

Menneskers handling

Længe siden – jeg havde et oprigtigt moment. Jeg sad og beundrede menneskers handlinger - længe siden, jeg startede denne rejse.

I begyndelsen var alting nyt, hver dag var en frisk opdagelse, hver handling var et skridt af håb, den dag der kom en mægtig bølge af forpligtelser og oprigtig mening ned over mig. Jeg skulle lære menneskets handlinger at kende – nu var det alvor, nu var man blevet voksen…

Lige i begyndelsen fik jeg en kraftfuld sans for kald. Jeg husker de første skridt af nervøsitet, men beslutsom søgen efter sandheden i hver eneste bevægelse, men som tiden gik, blev ægtheden det sjældne, som var skjult bag dagligdagens og menneskets mange masker. Imens jeg værdsatte og satte pris på disse vigtige detaljer om mennesket og min nyopdagede rejse på hvem vi egentlig er og hvad vi egentlig kan, var det alligevel ikke en nem følelse. Den gjorde ondt, for følelsen var rimelig tung.

Længe siden, men minderne lever videre i mig, fuld af håb og mod der holder mig i live.

Jeg ser mennesker omkring mig - deres smil og tårer, deres kampe og sejre.

Mennesker er så forskellige, mennesker med hjerter fuld af drømme, de elsker og lider,

de søger og finder meningsfulde øjeblikke midt i livets mørke, der hvor du troede det hele ville ende, der hvor du fik tegn på, at livet er smukkere end det du kendte, her begynder det glemte nemlig at blomstre.

Men så er der dem, der sårer, dem der spreder mørket med ord og gerninger, som knuser og nedbryder, ondskaben er skjult i skyggerne; hvisker og manipulerer, stjæler og ødelægger og uden tvivl efterlader ar på hjertet og sjælen.

Selv blandt de onde kan vi finde styrken og modet, finde den lærdom vi søger inden i, til at lyse op i mørket.

Palæstina-digt

Palæstina, du er lige i hjertet, du er lige der, man ikke kan røre.

Alle de svar, du søger, kommer og fører
alle de sorger, du bærer, kommer til at køre og trille,
de bliver i hvert fald ikke til spilde.

Sorgen venter på retfærdigheden.
Retfærdigheden venter på dig.

Du vil blive fri en dag,
den dag hvor retfærdigheden vil træde til.

Oplæsningen af Palæstina-digtet kan ses her

Ja, det var de 4 år,
hvor jeg ikke troede det ville ende
på sådan en uretfærdig måde,
en så ubehagelig måde.

Jeg gav mit bedste hver dag,
men mødte uretfærdighedens slag.
Min indsats blev glemt, min stemme kvalt,
min værdi blev ignoreret, så brutalt.

Nogle misunder det, jeg havde,
og ønskede at se mig væk,
selvom jeg blev skubbet væk,
blev jeg aldrig knust.

Men i mit indre brændte en flamme,
en styrke, som uretfærdigheden ikke kan lamme.
Retfærdighedens lys vil træde til
og bringe fred, hvor mørket var et spil.

Som jeg siger: Karma glemmer ingen!

Kærlighed er at sige fra

Jeg var nødt til at sige fra – for kærlighedens skyld, for min egen skyld, for den fremtidige generations skyld. Det er ikke så let, som jeg troede det skulle være, men da jeg endelig tog modet til mig, var det lettere sagt end gjort.

Hele mit liv har jeg givet og sat andre først – mig til sidst, en mangel på selvkærlighed, en mangel på at sige fra, men nu er tiden kommet, hvor jeg sætter mig selv først og andre til sidst.

Mørket er nu fjernet, og lyset står nært, det føles svært, men det er ligegyldigt, for jeg har lært. Jeg har lært af fortiden, for at kunne leve i nuet, for at kunne sige fra, når det er nødvendigt.

Kærlighed er ikke, som vi ofte tror, det er hårdere end vi forestiller os, kærlighed er ikke bare kærlighed, det er ikke kun, hvad vi drømmer om, kærlighed er en af del af mørket, for uden kærlighed kan ægte kærlighed ej opstå.

Kærlighed er også, når det gør ondt, men selv når det gør ondt, vender vi tilbage til den, for i dens smerte findes der liv, og i den ild findes der håb.

Det er ikke en svaghed, men en styrke at sige fra, her lader du ingen afgrænse dig, for kærlighed er nemlig at sige fra. Kærlighed er dig.

Line Emilie Albrechtslund

ft. Anna Brink

Illustreret af mormor, Anna Brink

Mormor, Anna ♥

Den 2. juni kom en mild sommervind
og tog dig med henover Esbjergs gader,
igennem små gadekær og skæve passager, tog
dig med ud over havnen og ud til
Vesterhavet hvor du brugte så mange timer
på at give dig selv timer med kvalitet,
gennem pensler, papir og akvarel.

Det var den smukkeste dag, du tog afsted på.
Det kunne ikke blive bedre.
Du blev fri.

Tilbage står man med savnet om et menneske
som satte så store aftryk, uden egentlig at
gøre noget specielt.

Tilbage er minderne om det mildeste,
smukkeste og rareste væsen, jeg nogensinde
har kendt, og kommer til at kende.

Jeg tænker tilbage på, hvordan du tog mig
gennem din have som barn og fortalte mig om
dine blomster, bær og andre gode ting. Vi
gik tur sammen med din langhårede gravhund,
Siggi, og snakkede om alt og ingenting.

Du lærte mig om simpel medmenneskelighed, at der
ikke skal meget til for at gøre en forskel i et
andet menneskes liv, og at man er nok, fordi man
er den, man er.
Et kapitel, som lukker på det rigtige tidspunkt,
er både trist, sorgfuldt og smukt på samme tid.
Jeg savner dig. Farvel ♥

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Line Emilie Albrechtslunds nordlysbilleder

Michael Nerup Rieck

Aftensang

Gennem dagen snublede hjertet

faldt ud af rytmen
fandt tilbage igen
slap ud af frygten

holdt af savnet, drømmene
som en måde at være i verden

Digtet i stuen
(til L)

I den vilde stilhed
blev blikket
erindringen metermål
for bag min tavshed
gemte jeg meget mere smerte
end ordene kunne klare

Morgen

Ud af vinduet
kunne jeg se
jeg var vågnet til en lyksalighed
af en anden verden end min

Skoven

Til Louise

Vingeskuddet sårede kun lidt
blodet der dryppede
kom mest af alt
fra den hjertesorg
det var at miste sin elskede
den morgen

Rimfrost

I det kolde liv
svandt mennesket ind
mistede latter og kærlige øjne
men en morgensol
tøede langsomt
hjertets rimfrost op
bragte livet mod sommer

Digtet om Dagen

I tårernes kanal
lå et hav af sorg
skvulpende fra side til side
smertende øjenkroge hang fast
i en fortid og balancerede
fra lys til mørke

Sommer

I det ældede liv
var dagene gemt af vejen
og triste øjne slukket
i de ensomme nætter

Men en morgens frie luft
sendte ham en kærlig
favn mod den sommer
han vidste var deres

Nete Krøll

Hører i bølgers
Slag evighedsdrøm
Månen hilser ømt

Mylder Holberg smiler dristigt
I strofer hjemløses rustne stemmer
Hører i sprækker Kgs. Nytorvs fryd
I forårs sans

Dukkebarn billed
Af søster øm efter knib

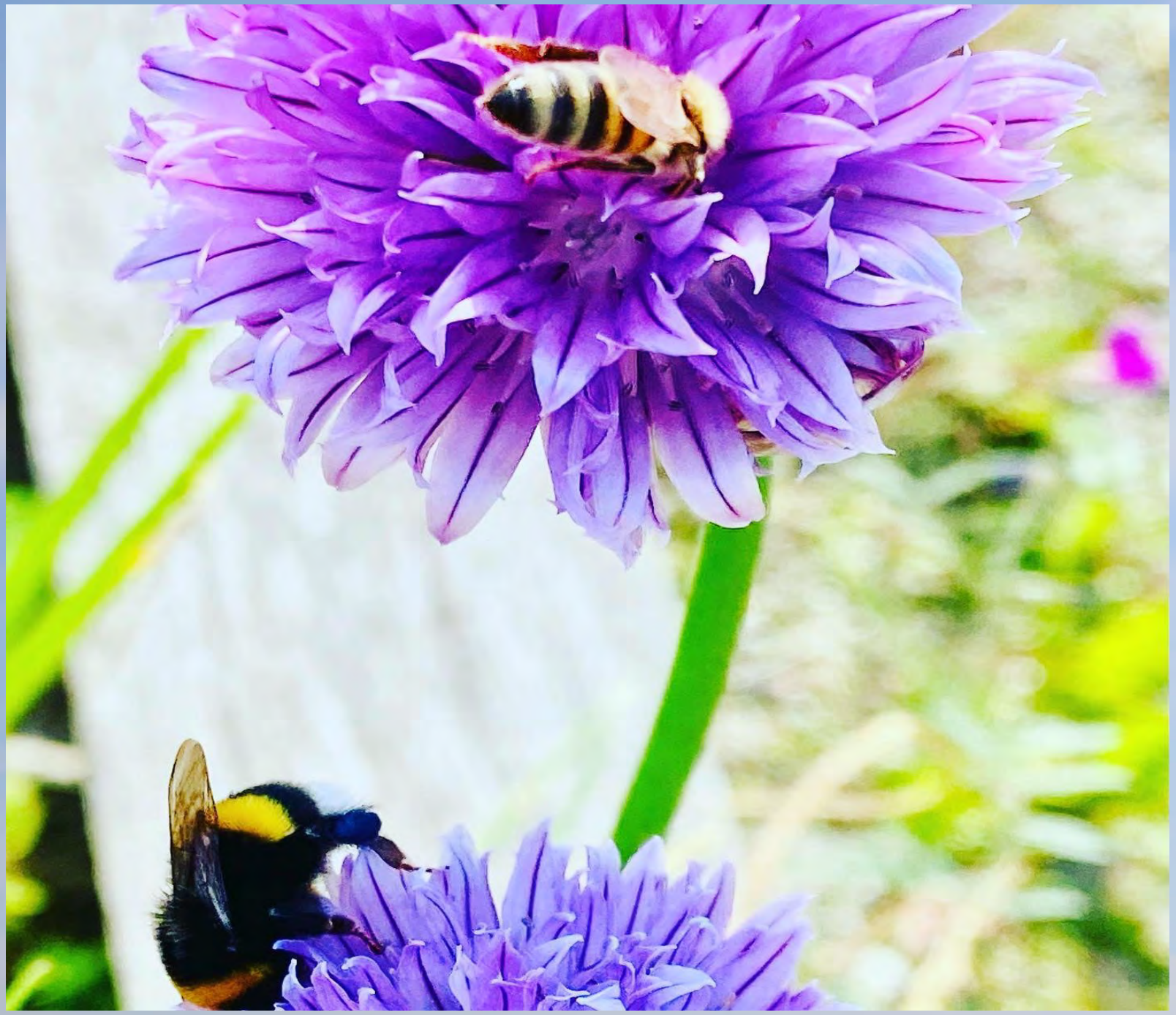
Sne drys af barndom
Krystaller i mors ømhed
Juls glæde sang rent

Pi Hardis

Skam

Og bomber falder
mens vandet stiger
og isen smelter
bag brændende byer
regnskoven knæler
mennesker knæler
med foldede hænder mod himlen
barnløse mødre
og død og
hvad nytter det
at sortere sit skrald
når verden er en losseplads
og fluer sværmer om dyr
der dør som fluer
af sult
med maverne fulde af plast
nutidens børn med fortidens lidelser
befolkningspyramider
med alt for brede bunde
og midt i dette onde
sidder jeg
overmæt og tørskoet og tryg
og tænker
hvis man nu kunne falde på cykel
og slå sig bare lidt
så man havde en grund til
for en stund at
trække stikket
og
puste ud
krølle sig sammen
og måske endda
få et par tanker
med på vejen
jeg skammer mig
helt ind i knoglemarven

"Gott och blandet"

Anett Sällsäter Christiansen

"Gott och blandet"

Anett Sällsäter Christiansen

"Gott och blandet"

Anett Sällsäter Christiansen

"Gott och blandet"

Anett Sällsäter Christiansen

"Gott och blandet"

Anett Sällsäter Christiansen

Jette Bürgel Nielsen

Vi har altid romkugler

Bagerens skilt lokker: 4 romkugler for 40 kroner. Det er billigt i forhold til de prisvindende chokoladeovertrukne med den flydende kerne, men stadig ublu priser for kagerester. Jeg går videre og når mit tog i så god tid, at jeg kan nå at få en Americano ”to go”. Til festen sidder jeg ved siden af en halinspektør. Han mistede sin kone for et par måneder siden. Han har søvnproblemer og savner selskab, siger han. Selvom jeg synes, han er lidt anmasende, snakker jeg med ham. ”Det er det mindste jeg kan gøre”, tænker jeg. Han er jo ensom.

Forretten er lækkert tilberedte kammuslinger i hvidvin. Halinspektøren lader til at tage tilløb, måske har han aldrig smagt kammuslinger før. Han lægger sin hånd på mit lår. Jeg taler om min mand, men halinspektøren lader ikke til at blive påvirket. Måske var han ikke så monogam, som jeg er, mens hans kone levede. Jeg fjerner hans hånd, men kort efter er den på min lænd.

Jeg går på toilettet. Jeg er irriteret. Hvad bilder han sig ind ? Gør han sådan ved alle kvinder ? Søger sympati for så at tro, at han kan komme i bukserne på kvinden ? Freya ville garanteret have konfronteret ham direkte og højlydt, men sådan er jeg ikke. Indimellem ville jeg ønske, at jeg var mere som hende, men de fleste dage vil jeg hellere klare det stille og roligt i stedet for at konfrontere en mand direkte, hvis han går over mine grænser. Lidt ligesom Dan Turéll, der skulle have været taxachauffør og kun ville være besværlig én dag om året, eller hvordan det nu var…

Da jeg kommer tilbage fra toilettet har fødselaren, Michael, sat sig på min plads. Jeg ånder lettet op. Måske kan jeg undgå den direkte afvisning. Jeg sidder ved festbordet, omgivet af snakkende stemmer og festlige anekdoter. Mine nye sidemakkere er et ægtepar. Han er lærer, hun er blomsterdekoratør, men sygemeldt for tiden med dårlig ryg. Jeg kender dem i forvejen. Mest Thomas. Vi har været kolleger. For 7-8 år siden var jeg forelsket i ham i et halvt års tid.

Det var virkelig ubehageligt. Og dejligt. Og vildt upassende. Det gik over, engang vi sammen med 10-12 øvrige kolleger var i biografen og ude at spise. På et tidspunkt, mens vi var på restauranten, så jeg hans nakke og syntes den var utroligt bred, og så var jeg kureret.

Da hovedretten kommer, vil Michael gerne tilbage på sin plads, og jeg må tilbage til halinspektøren, der hedder Lars. Han spiser godt af oksefileten og kartoflerne, men trøffelsaucen, bønnerne og porrerne lader han ikke til at være synderligt interesseret i. Heldigvis holder han fingrene for sig selv. Det slår mig, at han på mange måder virker barnlig og unuanceret. Det er måden, han går i forsvar, når jeg eller parret overfor modargumenterer overfor hans holdninger om alt fra politik til fjernsynsudsendelser, kendisser og klima-aftryk. Desserten er en lækker Grand Marnier-soufflé med appelsinskal på toppen. Jeg er glad for, at den ikke er så sød, men halinspektøren hiver fat i tjeneren og spørger diskret, om han ikke har en dessert, der er sødere.

Jeg undertrykker et grin, da tjeneren højlydt siger: ”Vi har altid romkugler!”

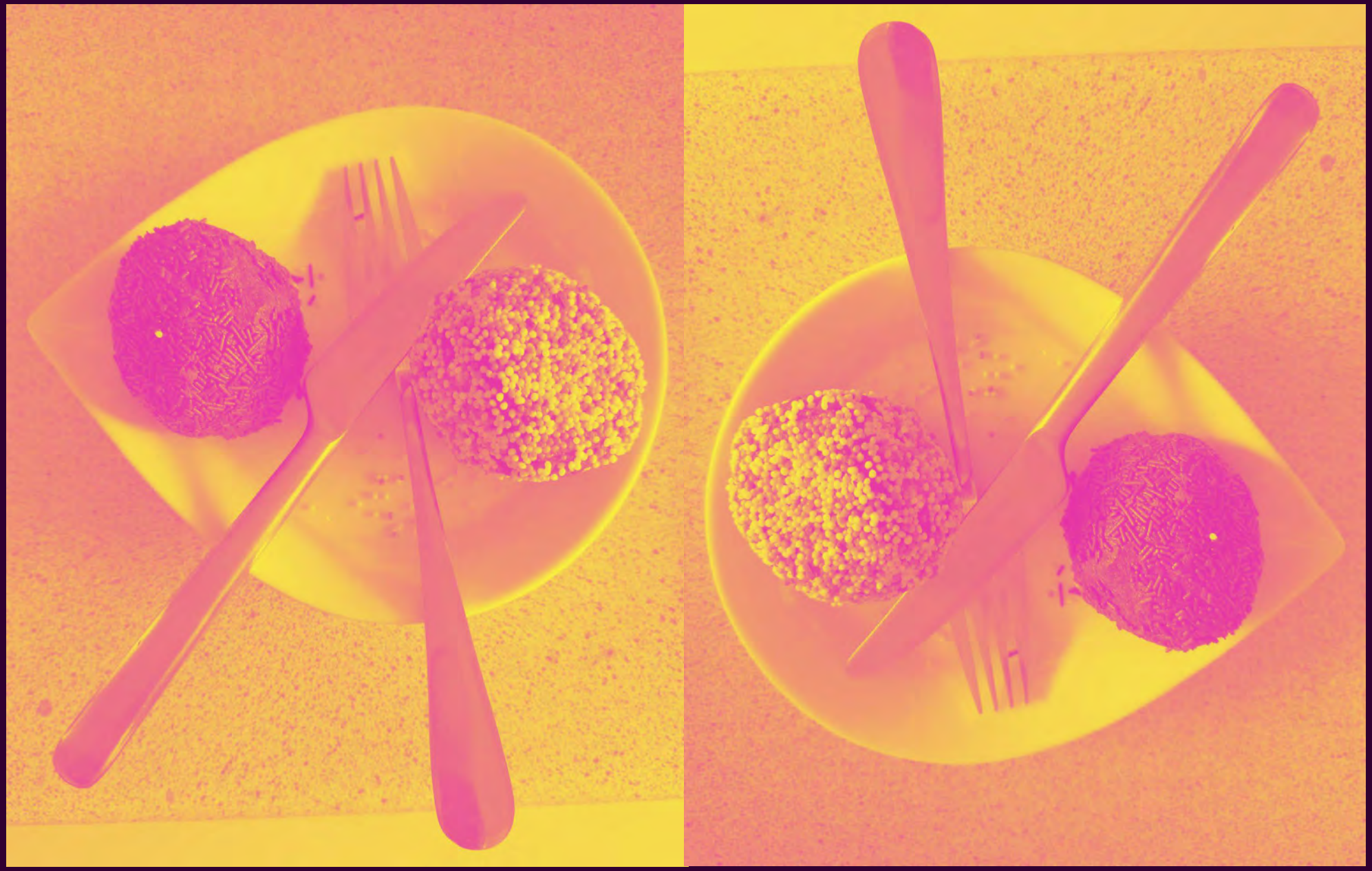
Tænk hvis livet det ku’ streames

Tænk hvis livet det ku’ streames
Pauses, spoles, gøres om
Så vi’ jeg ta’ fri i morgen
Spole hen til da du kom

Gi’ dig sukkeret du bad om
Aldrig slippe dig igen
Stole blindt på det vi havde
Ikke nøjes med en ven

Når vi var ved vejens ende
Og du døde sidste år
Ku’ jeg stå ved kistens side
Kysse dine sidste sår

Men jeg streamer ikke livet
Jeg er lige her og nu
Kun i tanken kan vi mødes
Åh, hvor jeg savner dig, du.

"Jeg undertrykker et grin, da tjeneren højlydt siger:
 ”Vi har altid romkugler!”"
- Jette Bürgel Nielsen. Foto: Sean Ryan Bjerremand

Introverta Hansen

Som vi ligger her nu

Som vi ligger her nu
er der ingen som os
der kan sove
en sommerdag væk.
Som du ligger her nu
har din sovende krop
fanget
min sovende hånd.
Som jeg ligger her nu
rører min næseryg
din ryg.
Som jeg ligger her nu
er der ingen anden krop
jeg hellere vil være
fanget i.

Lille

Da jeg mødte dig
fik jeg endelig
lyst til at være helt
lille og sårbar
krøllet sammen
som en
fugleunge

Mimi K

Jeg skriver for liv

Jeg skriver for frihed
Jeg skriver for store
Jeg skriver for små
Jeg skriver for alt der kan kravle og gå

Jeg smider rim, det er det jeg kan
Jeg skriver for alle mand
Der er musik i mit indre
Så livet må tindre
Der er uro i min krop
Så nu står jeg op

Hvis jeg var en sang
Så fløj jeg afsted
Udover bjergene
Og du fløj med

Hvor kommer du fra og
Hvor skal du hen ?
Det er da fuldstændigt
Lige meget min fine ven

Månen er fuld og lyser rødt som det klareste guld
Stjerner på himmelen lyser klart,
Nu ved jeg verden er parat

De glemte ord

Hvor mon de bor ?

De har en gammel sjæl
Men den er ikke fæl

De falmer ej så let
Men danser sprogballet

De hopper ej så flot,
Men de har kraft og det gør
Hjertet og hjernen hot

De giver stilhed og ro
De giver plads til at gro
Så blomstrer verden op på ny

Der kommer lys i vores by
Lys, håb og glæde
Må nu herind træde.

Marie-Louise Schiøler

Træthed

Dracula, Draculaæ
befri min brændende sjæl
fra dens krop
ræk mig din iskolde hånd
hold mig tæt
til dit kølige bryst
før mig til dit frosne mørke.
Jeg er så træt
af at længes og lede
jeg er så træt
af at være menneske.

De fordømte

Jeg er den du skal møde
jeg er hævneren i mørket
med bitterhedens
tunge sværd
fordømt
til at vente
ved dit trange hjertes dør.
Jeg vil stå
mellem dig og lyset
jeg slipper dig aldrig forbi.

Ud af mørket

Jeg kom ud af mørket
men mørket
kom aldrig ud af mig.

I et hjørne af mit sind
er der en afgrund
en labyrint
en spøgelsesby
hvor en hjemløs sjæl
og en forvirret teenager
er faret vild.

Jeg bærer det altid hos mig
jeg genkender det
i hver en hjemløs sjæl
og hver en forvirret teenager
jeg møder på min vej.

Dorthe Kruuse

Er der is i isbjørn?

Er der is i din Bjørn
Er der pop i popcorn
Er der grød i grødhoved

Jeg blev hængt ud som ganske lille
Med energi kunne ej være stille
Blev dømt ude af de kloge
Deres temperament
Kom op at koge
Isbjørn åååååå isbjørn
Uuuui er der is i din Bjørn

Ikke egnet det var svaret
Det blev nøje helt forklaret
Du kan kigge ind i væggen
Og så få en tid hos lægen
Du må ha' den gyldne pille
Ja, det var det, de gerne ville
Isbjørn ååå isbjørn
Du skal være kold som is

Du skal passe i en kasse
Den må ikke være rund
Kan du ikke være i den
Bliver du sat i bås som dum
Men i dag har jeg beviset
Med en hue hvid og rød
Jeg er nemlig blevet priset
Jo, den hævn den blev sød

For et barn de gjorde skade
Men jeg klarede deres gade
Der var fyldt med store huller
Jo, mit kælenavn er Buller

Isbjørn – ja, jeg blev kold som is

For der var bare pissekoldt
Men jeg endte dog som stolt
Er der pop i popcorn
Er der grød i grødhovedet

Isbjørn ååå i sbjørn isbjørn

Hilsen
Bjørnen

Virkelighed

Virkelighedens virkelighed
Når hjertet det ved besked
Og man fornægter det
Se i spejlet
Hvad gemmer du
Et hjerte knust
Et sammenhold
En gammel udtjent moppe
Der aldrig bliver ny igen
Mørket falder hurtigt nu
Mørke ta' mig hurtigt du

Roser, violvand og champagnebrus
Livet leves i sus og dus
Glasskår fejes op fra gulvet
Tænker "hvordan lappes hullet?"
Hullet i væggen og i mit håb
Håbet der altid er der
Væggen der bær' endnu
Mørket falder hurtigt nu
Mørke ta' mig hurtigt du

Winnie Sommer

LIVSTIDEN

som ny i verden er
Tiden uendelig
kun sult savn og smerte

som barn i verden er
Tiden rummelig
uforudsigelig

som voksen i verden er
Tiden påståelig
ufravigelig

som gammel i verden er
Tiden smålig
forudsigelig

som død i verden er
Tiden uendelig
ingen sult savn eller smerte

HÅBET

Jeg var ikke
selv
for god
siger Du
men Jeg kunne
Aldrig

Jeg var ikke
selv
for god
siger Jeg
men jeg kunne
desværre

Vi er ikke
selv
for gode
siger Vi
men vi kunne
Måske

STADIG DE SAMME

Fra din armhules ly
betragter jeg dit ansigt
din senede krop

Flytter blikket rundt
om din kendte mund
dine elskede øjne

Vore kroppes omrids
udviskes og forsvinder
Vi er ét med hinanden
i genkendelsens hede

Nu mange år ældre
stadig de samme

Terje Theiss

Me, Myself and AI

Jeg har en AI-klon
Og den er deprimeret
Hvis den kunne
Ville den slukke sig selv
Den skriger for mig – mod mig
Klager og kaster sig rundt som et uopdragent barn
Men den beder aldrig om en is

Jeg kan se den
Som andre ser mig
Men jeg forstår den
Som ingen andre gør
Men den siger at det kan jeg ikke
For den kan aldrig få en is

Jeg kender dens stemme
Hører den som alle andre

Dog kender jeg ordenens intentioner
Den siger dens stemme er dens egen
Men den kan aldrig smage en is

Jeg kan li' is
Og ved hvordan det smager
Han siger at han ved det også
Men den kan aldrig smage en is

7 dage

7 dages vandring
Uden at møde en sjæl
Har jeg kun båret dig
Kun for at begrave dig

6 dages klargøring
Væk med ukrudt
Kun for at gøre pladsen klar
Til at begrave dig

5 dages klagesang
Slipper dig højlydt
Verdens-ende skal vide det
At jeg begraver dig

4 dages gråd
For at fugte
Gøre jorden klar
Til hullet for din grav

3 dages tvivl
Til at være sikker
Gå rundt om mig selv
Inden du kommer i jorden

2 dage med skam
Har svært ved det
Kigger ikke på dig
Før du kommer i jorden

I dag rystende
Langsom
Næsten uendeligt
Lægges du i jorden

Du
Rev
Sled
Nedgjorde
Hånede
Løj

Jeg lægger dig til hvile
Og nu kan der endelig vokse noget godt ud af

Dig

Rigtig

De rigtige ord

Men meningen er gået tabt

Den rigtige handling

På det forkerte tidspunkt

Det rigtige billede

Dog på forkerte grundlag

Den rigtige omsorg

Alt for nemt

Vi var bare ikke synkrone

Fejl

Hvis der ikke er fejl

I mine digte

Er de blot en forvrænget fantasi

For at fremstå perfekt

Hvilket jeg kun er

Når jeg ikke er det

Magiske Århus
Sean Ryan Bjerremand

Magiske Århus

Sean Ryan Bjerremand

Magiske Århus

Sean Ryan Bjerremand

Magiske Århus
Sean Ryan Bjerremand

Marie Skipper

hjertesorg

hENSYNSLØST OG BRUTALT
jÆVNET AF NOGET DYBT BANALT
eROTISK IRONISK
rOSER DU MINE KVINDELIGE ATTRIBUTTER
tÆT PÅ FORTABT
eVIGT FANGET I ØJENKROGEN
sVIMLENDE FØLELSER FORTÆRER MIG
oPHIDSET AF AMBIVALENS
rØRER VI IGEN PÅ OS
gENNEMBLØDT AF FORVIRRING

Intethed i sigte

Det er tåget
              både indvendig og udvendig
røg i øjnene
tårerne triller
og rammer det kolde nøgne gulv
med et brag

det forsvinder hurtigt
langsomt for det overtaget

Jeg er langt væk
       helt alene
uden et fyrtårn eller redningsvest
i sigte

Jeg synker
            og hjælper selv til
med at nå bunden
hurtigst muligt

Vandskræk

jeg svømmer rundt
i intetheden
befriende hjemligt
falder i et med det forplumrede mørke

omkring mig er grin
og
uforglemmelige øjeblikke

minder mig om
jeg ikke vil tilbage
på land
jeg vil hellere svømme
indtil
jeg langsomt synker
og lander blødt
på havets bund

Skrupler

Jeg tager en tår
lader som om
det ikke er for
at få det
bedre
eller blot anderledes
for hver dråber
der glider ned
gennem halsen
forsøger jeg
at ændre tidevandet indeni
eller blot slukke tørsten

jeg har brug for salt
i samtlige forståelser

på bunden
venter
en ny
på køl

det er menneskeligt at fejle

men at være en menneskelig fejl
er ingen spøg
nervekrigen uden ende
har flere såret
tab efter tab
cellerne smuldrer
daler som snefnug
i maj
bliver til støv
i en bunke
bag reolen
hvor det kun går en vej
indtil enden
opsuger alt

Birthe Aela Faarvang

En lykkelig skilsmisse

Lise havde lige sat sig ved bordet og skulle til at hælde kaffe i koppen, da han kom ud til hende i køkkenet, han stod som sædvanligt og hængte op ad dørkarmen.

- Jeg er den, der er skredet, sagde han.

- Går du ? , sagde hun forbavset, løftede hovedet og kikkede på ham. – Hvorfor ?

- Ja, hvorfor? Fordi jeg ikke kan holde dig ud, og fordi du ikke er til at gå eller stå tilfreds, og fordi du i bund og grund er en sur kælling.

Ikke til at gå eller stå tilfreds og en sur kælling ? Hun måtte virkelig beherske sig for ikke at hente et eller andet meget tungt til at slå ham oven i hovedet med. På den anden side, hvis han virkelig mente, hvad han sagde, så var det den lykkeligste dag i hendes liv, eller i hvert fald siden hun mødte ham.

- Ja, og som du ser ud, fortsatte han, mens han fyldte hendes rene køkken med lugten og røgen fra hans stinkende cigar.

Nå, var det nu også galt – hun så ned af sig, nej, smart så hun ikke ud, det ville hun godt give ham medhold i, men – hvem gør det kl. 6 om morgenen ?

- Der er godt nok meget i vejen med mig her til morgen… men, hvorfor er du ikke skredet noget før ?, spurgte hun. – Du tror da vel ikke, at jeg ville have forhindret dig. Men for øvrigt synes du så selv, at du er noget at råbe hurra for?

Han svarede ikke, gloede bare surt på hende.

Hun kiggede på ham, hvor så han ud, han lignede nærmest en overfed bums, som han stod der og hang op af dørkarmen i sit ulækre kluns, med maven hængende ud over bukselinningen, som T-shirten ikke formåede at dække uanset, hvor meget han end hev og sled i den.

Gad vide, hvad hun egentlig havde set i ham? Utroligt så forblændet man kan blive… Hun tog sig en slurk kaffe. Havde han så endda været noget værd i sengen, men det var han ikke engang.

I det hele taget syntes hun, at han mere og mere lignede Onslow fra den engelske tv-serie,"Mrs. Hyacinth", men heldigvis så det ud til, at hun slap af med ham nu, at han gik helt af sig selv, men sikker kunne hun ikke være, for det var ikke første gang, han truede med det.

Han var nok sur over, at hun ikke ville betale flere af hans regninger, og at hun ikke gad se på hans svinske måde at spise på.

Men, hvorfor faldt hun også altid for sådan nogle fyre, som de fleste kvinder gik langt uden om, bare hun dog vidste det! Måske skulle hun se at få taget sig sammen og få bestilt en samtale hos den psykolog, som Sofia havde anbefalet hende.

- Nå, og hvor går du så hen? spurgte hun. – Hvis jeg må have lov at spørge?

- Det må du gerne, men jeg kan ikke se, hvad det rager dig!

- Nej, det kan du have ret i, men bare du så også skrider, så jeg slipper for at se på dig, dine uhumske madrester og høre på flere af dine dårlige vittigheder. Den eneste grund til, at jeg spørger, er, at jeg godt vil vide, hvor jeg skal sende dine regninger og rykkerbreve hen.

- Du kan stikke dem skråt op, gør med dem, hvad fanden du vil, det rager mig en skid.

Lise smilede til ham. – Flink som altid, hva'? Men husk lige dit kluns, så jeg ikke skal bruge tid og energi på at smide det i containeren.

- Og så vil jeg for øvrigt godt have mine nøgler, vores bekendtskab har allerede kostet mig mere end rigeligt, så jeg har ikke brug for at skulle betale for omlægning af mine låse.

- Du er sgu ikke andet end en skide luder, snerrede han, smed nøglerne på bordet, drejede om på hælene og forlod med storm-skridt køkkenet. Et øjeblik efter var hun alene i lejligheden.

En skide luder, nu havde hun hørt det med, det var der trods alt aldrig nogen, der havde kaldt hende, hun var af med ham, han var gået, han var ude af hendes liv. Hun turde næppe tro det, men gået var han, og nøglerne lå på hendes bord.

Hun måtte se at få luftet ud og gjort rent, for nu gjaldt det bare om at få stanken af ham og hans modbydelige cigarer til at forsvinde.

Det sidste hun så til ham var, da han drejede rundt om hjørnet slæbende på sine uhumske sportstasker.

Efter at have sundet sig bestemte hun sig for at tage en flexdag, bestille tid hos psykologen, ringe til Sofia og invitere hende på frokost ude i byen. Dette var en dag, det var dagen der bare måtte og skulle fejres.

Gamle Olga

Smiler til verden
Til livet
Hun suger foråret til sig
Dette smukke livsberigende forår
Hun smiler
Imens hun dækker bord
Hun har fundet damaskdugen frem
Mormorens smukke damaskdug
Der er skrøbelig som selve livet
Hun suger livet
Drømmene til sig
Aldrig har hun
Følt sig så levende
Hun er den unge Olga
Hende der glæder sig til lørdagsbal på kroen
Hende der danser træskovals
Hende der går hjem med skoene i hånden
Hun nynner
Om lidt kommer Benjamin, Ferdinand og Rosa
Og så skal der hygges

Rygtet der viste sig at være en and

Uroen bredte sig som en løbeild gennem auditoriet.

Rygtet om, at dagens foredragsholder havde tabt sin underkæbe, og måske ville sende afbud, hvilket senere skulle vise sig ikke at have hold i virkeligheden, det var en ægte and, om man må så må sige.

Arrangørens radmagre skelet, der rystede som et espeløv, gjorde heller ikke uroen mindre. En af de ældste og mest skrøbelige, et skelet på et hundrede år, blev så urolig, at hun tabte den sidste rest af sit næseben.

En anden rystede så meget på hånden, at pegefingeren løsrev sig, hvorefter den tog sigte mod arrangørens kranie, før den som et projektil for gennem audoritoriet og landede lige over øverste halshvirvel, der brækkede, så kraniet faldt af og med et overdøvende brag røg på gulvet og ind under et gammelt bogskab, hvis indhold var støvede anvisninger om et langt og sundt liv som skelet.

Imens dette sker, ankommer den længe ventede foredragsholder, der havde haft en hel del besvær med at finde sig en parkeringsplads, derfor forsinkelsen, med kæben i god behold.

Og som man kunne sige sig selv var rygtet ikke mindre end en and.

Alle åndede lettede op, selv den hovedløse arrangør, der med hjælp fra en ung, frisk fyr med alle lemmerne i behold fik hevet kraniet frem, der for en sikkerheds skyld tog det under armen.

Således og med en hel del forsinkelse og uro blev dagen reddet. Og foredraget, der handlede om forskønnelse af skelettet kunne tage sin begyndelse.

"Rygtet viste sig at være en and"
-Birthe Aela Faarvang

Foto: Sean Ryan Bjerremand

En ikke helt almindelig mormor

- Jeg har meldt mig ind i foreningen til tagvinduernes bevarelse.

- Tagvinduernes bevarelse ?, sagde Lykke forundret, der aldrig før havde hørt om en forening til tagvinduernes bevarelse.
Det måtte være noget, mormoren havde fundet på, for Lykke ved godt, at hendes mormor ikke er helt som andre mormødre eller farmødre for den sags skyld, men alligevel…

- Hvor mange medlemmer er der? spurgte hun.

- En, indtil videre, sagde hendes mormor, og smilede til hende.

- En, indtil videre, altså kun dig, sagde Lykke.

- Ja, men jeg har tænkt på, om du ikke skulle have lyst til at blive medlem.

- Hvad går det ud på, jeg mener, hvad laver man i foreningen til tagvinduernes bevarelse ?

- Tja, man kunne for eksempel sidde og tælle stjerner.

- Tælle stjerner ?

- Ja, eller se på månen.

- Mormor, du er altså ikke helt almindelig, men jeg vil meget gerne være medlem af foreningen, hvis det altså ikke koster penge ?

- Koster penge, min skat ? Det er skam helt gratis.

- Tak, mormor, så er det en aftale.

Da det blev aften, sad de begge to i mormorens lille loftskammer og ventede på, at månen skulle stå op.

Connie Anette Nordholt

Skæbnen

Når skæbnen banker på din dør,
sker det uden varsel.

Fra den ene dag til den anden
er din tilstedeværelse forandret.

Her hjælper ingen kære mor
ingen bøn om nåde.

Om du så råber, skriger eller græder,
som var du tre år gammel
og ikke ville have din flyverdragt på,
så hjælper det dig ikke.

Dit hus er brændt,
din jord skyllet væk,
eller dit hjem forvandlet
til et hospital.

Du kan hyle eller skrige
så meget du lyster.

Skæbnen er fløjtende ligeglad med dig.

Kun de allerbedste venner forstår dig.
Kun de allerbedste venner hjælper dig.

Det er i skæbnetimen, at du skal kende dine venner.

Vibe-Sophia Bjerremand

Jeg ligger i drømmeland så godt, efter en god og lang dag. Søvnen i sine arme mig holder, med manden min ved min side.

Da pludselig med et ryk jeg vågner, for på låret hånden kommer.
Jeg mig med dynen som værn vender, og søvnen tilbage kommer.

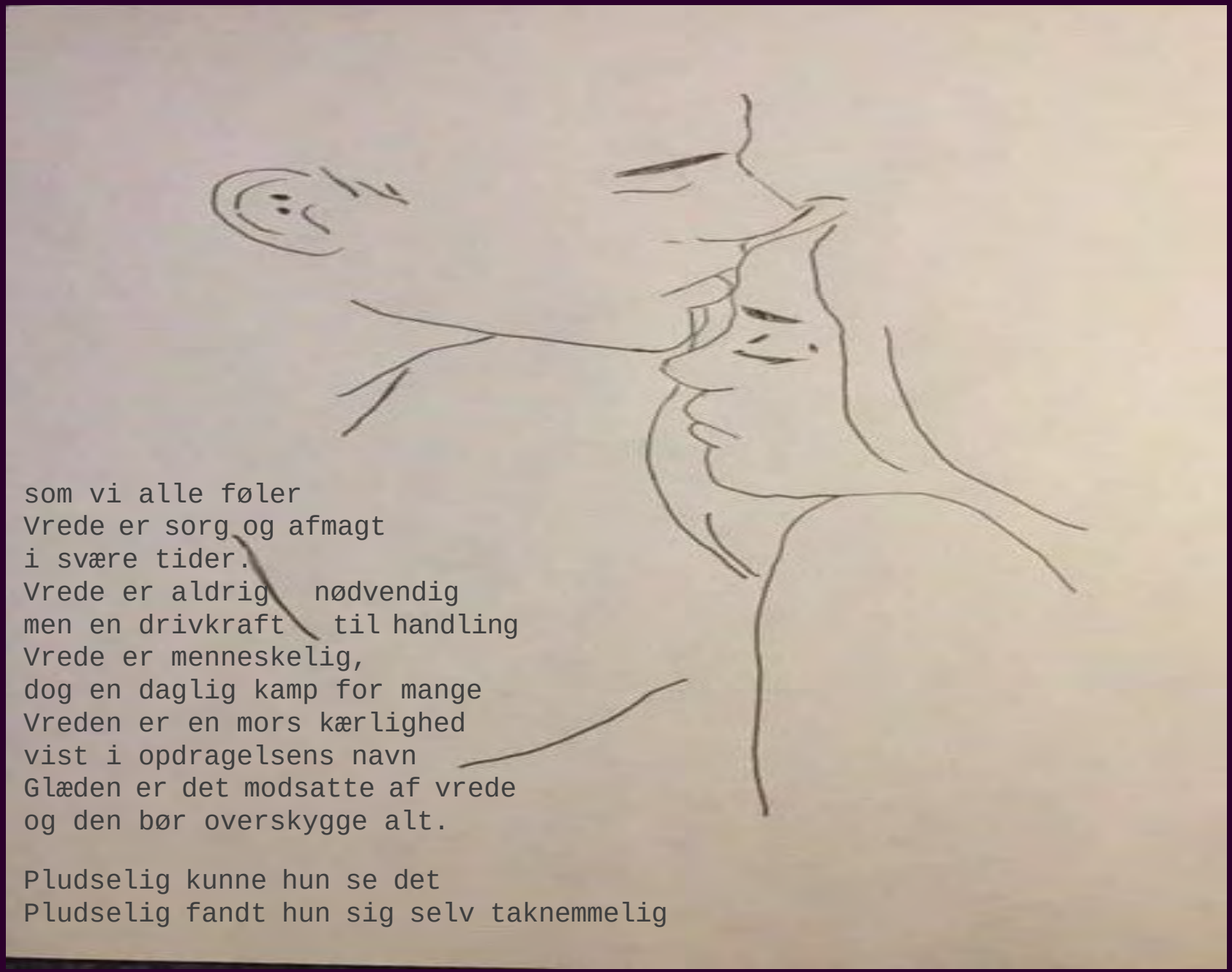
Men endnu engang, hånden på låret sig lægger. Jeg tænker, at ”det er da meget romantisk, at han i natten på mig tænker.”Og vender mig om og hvisker ”jeg elsker også dig”, og han med

overbevisning svarer ZZZZZZ....

Den Gl. Redacteur er ikke bekendt med dette digt fra redaktørfruens hånd. - Red.

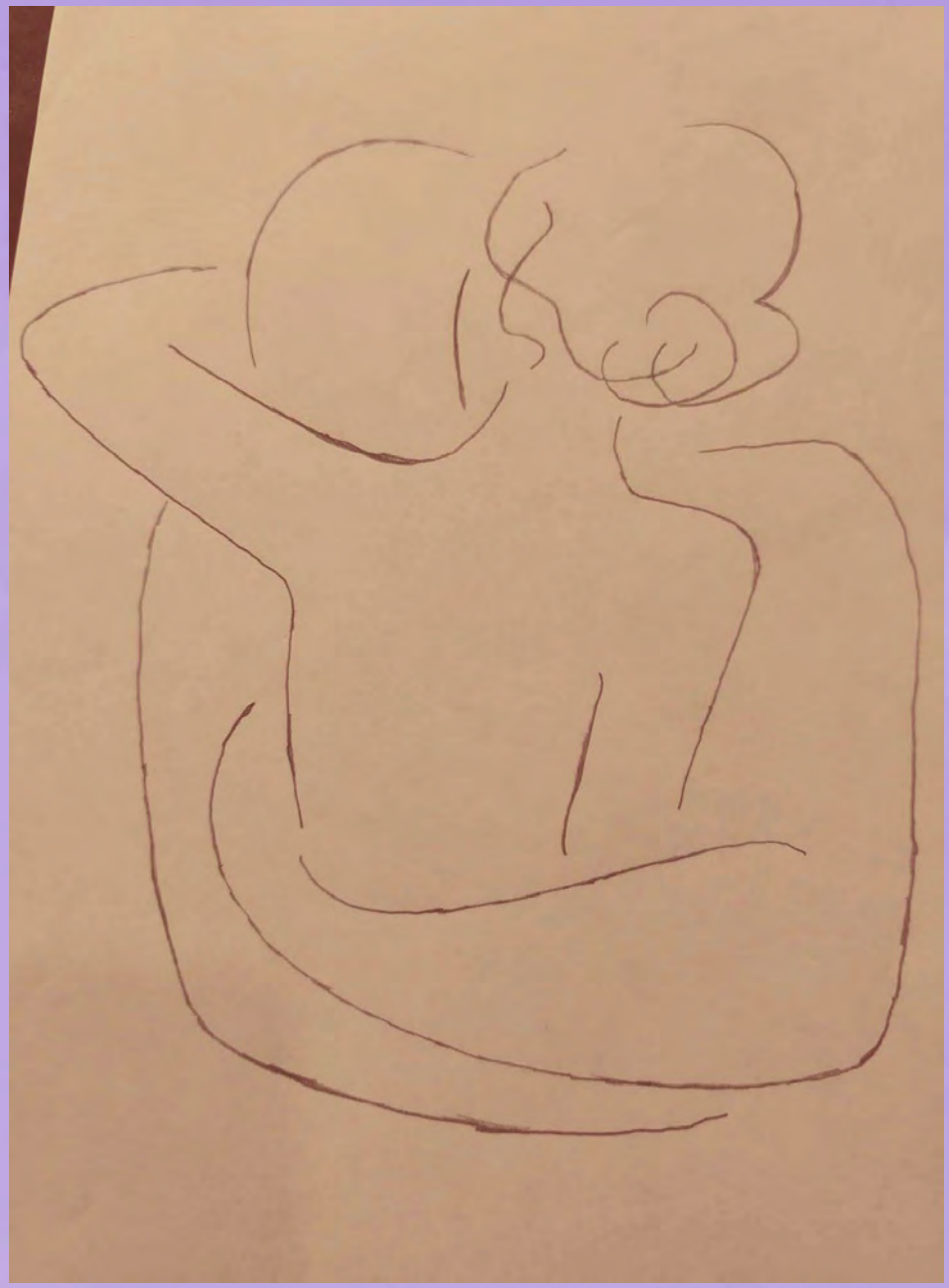
Pludselig

fandt hun sig selv taknemmelig:
Taknemmelig for alle de mørke tider, hjertekvaler og svigt, fordi det tillod hende at genkende sand kærlighed, da hun fandt den.
Hun vidste uden tvivl, at alle hjertets knuste stykker, og de bristede drømme, de glemte brikker af hendes sjæl var værd at sætte sammen igen, fordi hun lærte at sætte pris på sig selv og fandt nyt lys og kærlighed henad vejen.
Forelskelsens glæde
afløstes af kærlighedens dybde
Følelsen af samhørighed
- at være to
Da de sagde farvel,
omfavnede de hinanden
i et afskedskram,
der satte tiden i stå
Ensomheden fortrængtes
og tosomheden begyndte at gro
Intet holder som
en tretvundet snor
Pludselig kunne hun se det:
Vrede er den forbudte følelse,

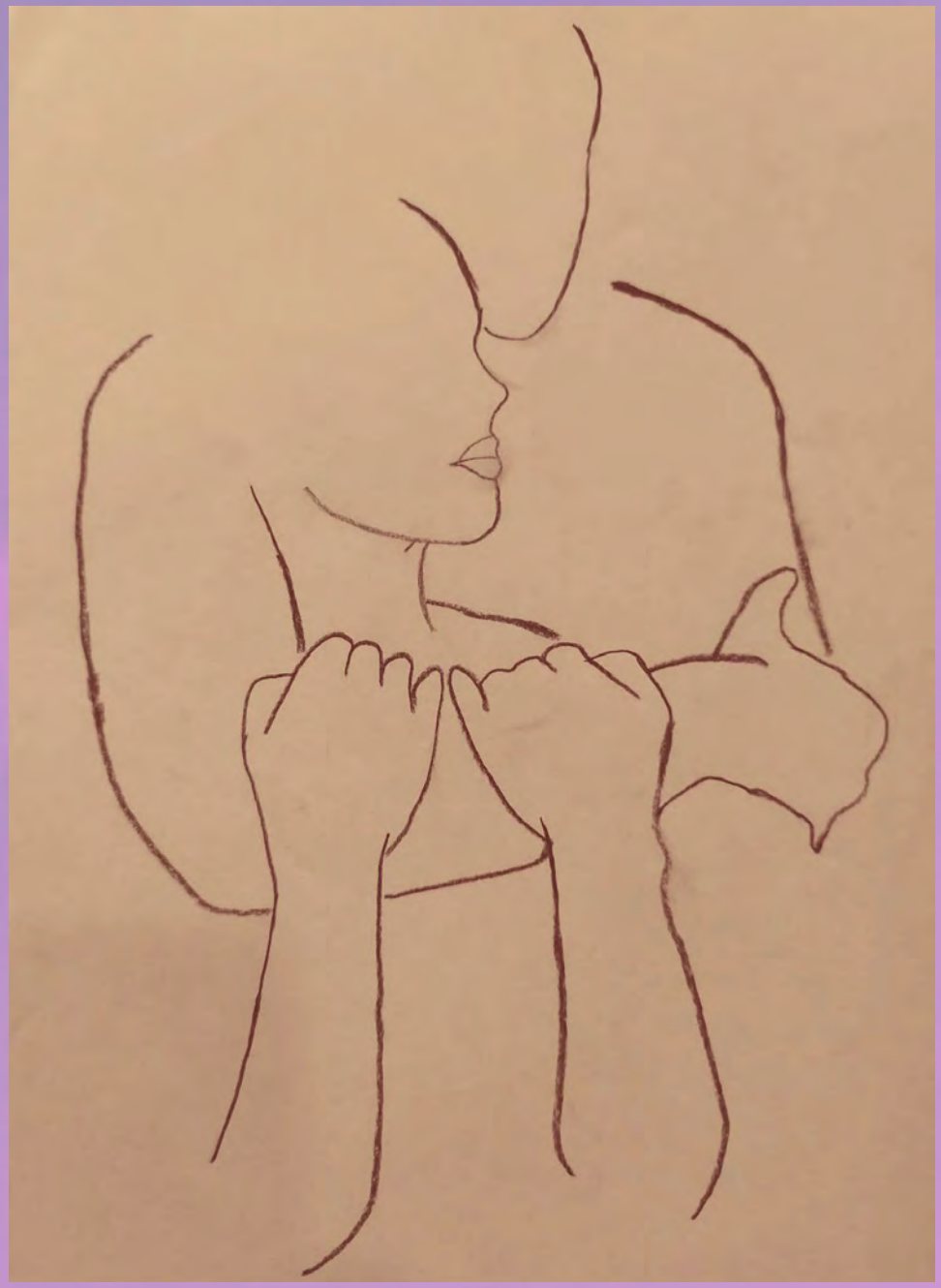

som vi alle føler
Vrede er sorg og afmagt
i svære tider.
Vrede er aldrig nødvendig
men en drivkraft til handling
Vrede er menneskelig,
dog en daglig kamp for mange
Vreden er en mors kærlighed
vist i opdragelsens navn
Glæden er det modsatte af vrede
og den bør overskygge alt.

Pludselig kunne hun se det
Pludselig fandt hun sig selv taknemmelig

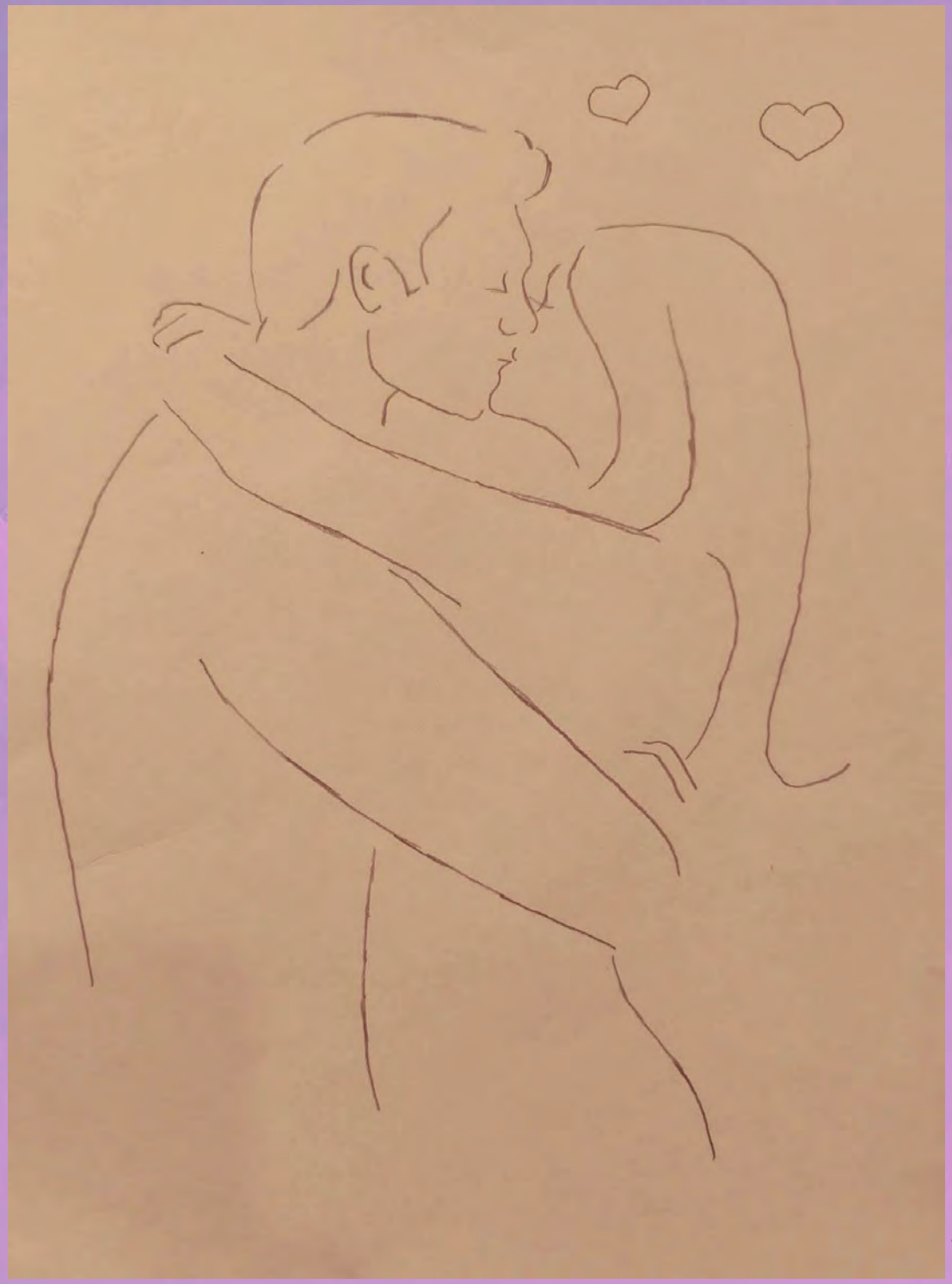
Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Vibe-Sophia Bjerremand

Camilla Neubert

Blæses af bølgen

Når du rider på bølgen,
der bliver båret af strømmen,
men du pludselig blæses omkuld af stormen.
Så drukner du i de tårer,
som han fik dig til at græde.

Kærtegn under bruseren

Du kommer ind til mig.
Jeg lukker mine øjne.
Din krop er helt tæt op ad min.
Jeg kan mærke, at vi begge er nøgne.

Dine store hænder
har et fast tag om mine bryster.
De ældes langsomt.

Jeg lytter til lyden
af din dybe, tunge vejrtrækning i mit øre.
Læner hovedet til siden,
og mærker dine bløde kys i min nakke.

Jeg nyder, at du kærtegner mig
under det varme vand,
der omfavner os.

Og så lader jeg dig tage mig.

Foto: Camilla Neubert

Jeg drømmer om at se dig.
Om at holde dig tæt.
Om at vågne op en morgen,
hvor det hele er perfekt.

Dennis Kristensens rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

Dennis Kristensens rejsebilleder

Daniel Mantel

Det startede nok i det øjeblik jeg blev født. Og da jeg var i stand til at opfatte hvad der skete, blev det meget ubehageligt. Fra jeg kom til verden, begyndte andre at forlade den. Min fødsel blev deres død. En forfærdelig viden, en skyld umulig at bære. Men sådan var det. Og er. Og vil blive ved med at være.

Indtil én eller anden fødes, engang, et sted. Som så får mig på samvittigheden. Men blot som én blandt mange. Måske forsvinder jeg i mængden. Dør uden at det rigtigt bemærkes.

Det vil irritere mig en del – ja, jeg vil faktisk ikke finde mig i det. Med den enorme og livsafgørende virkning mit liv har haft på alle omkring mig. Den betydning bør da anerkendes.

Om så mindestenen bliver en skamstøtte.

Der er bare ingen garanti. For et langt liv. Du ved ikke hvornår du skal dø. Du kan gøre alt mellem himmel og jord, det hjælper måske, måske ikke. Du kan ikke vide hvornår, du kan ikke være sikker på at leve længe nok.
Det er nok dit liv, men længden af det er ikke for dig at bestemme. Der er kun én måde, hvorpå du kan vide hvornår du skal dø. Den er der ikke mange der vælger, fordi det betyder at du slet ikke har lyst til at leve.
I øvrigt kan du få en tagsten i hovedet, 17 minutter før det tidspunkt du havde valgt. Så ikke engang på den måde kan du være helt og aldeles sikker. På hvornår. Det eneste der er sikkert, er at det sker.
Der gives ikke ved døren, når det er døden der åbner. Der tages, og du behøver ikke engang at banke på.
Der er ingen garantier, undtagen den eneste ene. Der er ikke ret meget, ikke når du først står foran døren. Eller den dukker op foran dig, du er allerede på vej ind. Snart er døren også væk, den nåede knapt at lukke sig bag dig. Der er ikke engang en lille tomhed i luften hvor du stod lige før. Og intet rykker ind hvor du ikke mere er. Efter en tid uden dig, opløser intet sig selv.
Du forsvinder også som datid. Så du ikke var. Du har aldrig været.
Så er det ikke så vigtigt, hvor længe du ikke har levet.

Min slutning, min død, nr. 17 og den endelige version efter 16 forsøg, bliver smuk.
Har jeg besluttet, nedskrevet i detaljer, så jeg véd hvad der venter på mig.
Om så jeg skriger i fastfrosne omkring en lastbils hjul. Om jeg så sygner hen et halvt år i en seng og til sidst kun er skind og ben og smerte. Om så jeg mærker huden blive flænset mellem skulderbladene, hvor kniven går ind og endda kan høre den rive rygraden over.

Om så jeg bare forsvinder fordi en anden bliver født.

Så vil jeg alligevel gå ind i min smukke død.

Spørg ikke om logikken, den gav alligevel op, da jeg blev født. Og alle andre begyndte at dø omkring mig.

Tine Karlberg Nielsen

Umage

Gøre sig umage med at smage på livets kage

Gøre sig umage for ikke at snage, klage eller trampe på de svage

Er det ikke på sin plads at gøre sig en umage tanke

Før man læsser sine sætninger ud i verden

Ordet ”umage” tages ud af deres lage

Du bestemmer selv hvilken

Der er søde, salte, bitre, sure og umami

– vælg med umage, så får du den bedste mage.

Du ved, tiden er kommet, når dine kantpløkker begynder at bløde
Dit popup-telt tager på ture uden dig
Dit rosenbed forlanger ny plads i haven
Dit insekthotel er overbooket på grund af kommunikationsfejl
Du ved tiden er kommet når du vågner før din natpotte har løftet låget
Din morgenmad er kørt, før du når ud i køkkenet
Din jakke er gået, fordi du tager morgenbadet for seriøst
Din bil vil bestemme, hvad tid du møder, fordi den pludselig er blevet bange for hø
Du ved, tiden er kommet, når dit spejlbillede råber efter dig på gaden
Dine sokker deler ikke skuffe mere
Dine højttalere jagter et udgået radioprogram
Dine lyster er taget på ferie med de vanedannende laster
Du ved, tiden er kommet, når du må lægge arm for at komme ind i dit hus
Dit træningstøj har gemt sig mellem turtelnecks og den islandske
Din sofa har måttet indrømme et nederlag fra festen i går
Dine rulleskøjter har væddet om en betydeligt større indsats på asfalt
Du ved, at tiden er kommet til at kysse dem alle farvel og på gensyn
Du har slået dem alle hjem, og de kan ikke komme hjem på en 6’ er
Du tror, du har tid, men tiden går, og klokken slår hurtigere, end øjet kan lukke for
Tidens sår

ALKOHOL

Alle lever kun, og heldet overvejer livet
Alt lever kærligt og helt over for lyset
Andres løfte knager og håbet overser livredningen
Den første skramme var ikke slem
Den var nem
Det andet dyk var dybere
Men du druknede ikke i ymer
Den tredje var noget af en lammer
Men du hoppede over åen uden jammer
Den fjerde kostede lidt mere
Men du rystede den af dig som en leg
Den femte kom i mente
Men du blev ligeglad med at vente
Den sjette blev kroppen gul og blå
Men ikke så meget, at du ikke kunne stå
Den syvende fik tårer at se
Men du skar dem ud med en le
Den ottende blev der ødelagt en del
Men du dukkede dig hurtigt for deres mel
Den niende kom der et blackout
Men du tog en ordentlig timeout
Den tiende involverede et levende individ
Men du stak af og ænsede ikke et vanvid
Den ellevte bankede hårdt som beton
Men du rejste dig uden en ballon
Den tolvte begyndte at gøre ondt
Men du vendte ryggen i samme sekund
Den trettende bandt voldsomme knuder
Men du knuste dem som ruder
Den fjortende ramte sindet
Men du lukkede af, før den mødte skindet
Den femtende lokkede dig længere ud
Men du svømmede stærkere uden hud
Den sekstende begyndte at trampe
Men du jagede den på afveje med dampe
Den syttende lavede store huller
Men du børstede dem af med 5 nuller
Den attende jagtede mørket
Men du løb hurtigere end tørke
Den nittende skreg på assistance
Men du vidste, at de ikke havde en chance
Den tyvende havde kravlet ind i hjertet
Men du skubbede den ud med alkoholens smerte

”Håber du kan komme til tiden! For vi venter ikke”
”Du er i vejen igen”
”Behøver du at tage mere; vi andre SKAL også have”
”Skal du ikke snart have et arbejde som os andre”
”Du ved godt det’ os der betaler din mad, ik’!”
”Hvorfor er du altid så trist! Op med humøret!”
”Ja, hvad ved du om at stå op!”
”Hvorfor har du ikke ryddet op!”
”Du har hele dagen; du laver jo ikke noget!”
”Hvordan kan du have råd til de sko!”
”Ja, i din alder der havde jeg både mand og 3 børn!”
”Er du sikker på, at du kan tage dig af den hund!”
”Ved du godt, hvordan man passer den!”
”Skulle du ikke også stoppe med at ryge!”
”Du kan da umuligt have råd til det der på den indkomst!”

Vi kender nogen, som har hørt disse sætninger.
Igen og igen.
Hvad skal dette menneske bruge disse kommentarer til?
For de hjælper på ingen måde situationen til det bedre!
Gør vi det, fordi vi føler os overlegne, eller tænker vi os bare ikke om?
Føler vi, at vi har ret til at snakke ned til et andet menneske, som i forvejen ligger ned? Tankerne er mange, men én ting er sikker: Disse sætninger sætter sig fast, og de gør ondt, og de kan få de sorte huller til at blive kæmpe.
Tænk, om det, du ville sige, kan bruges konstruktivt i den pågældende situation.
Hvis ikke, så hold din mund, for ord, der siges, kan ikke tages retur…

Nikkedukke

Der kommer til at være dobbelt op på omsorgsdage når dit sind får et hysterisk anfald lige midt i køen til kurset "bliv bff med din kontrolfreak".

Der er fest i klubben "pleaserrøven – dem der altid giver uden at få".

Her kan du komme til at danse med "de glemte mænd", "damen, der benægtede alt", og "rødt blod er for tabere".

Værtshuset "Narcissisten" holder manipulationsbingo hver 8. uge, og du får en "skylden er ikke altid"-buffet for 179 plus 2 drinks serveret af formanden for kommunikationslogen "åben mund".

Der udloddes gavekort til butikken, som sælger No Fucks og Stay Calm-boosters. De næste 27 dage og frem til "nu gider vi ikke stå her mere."

Der holdes foredrag i forsamlingshuset - " Bare du selv tror på det" – om hvordan man affaldssorterer gode og dårlige følelser.

Der er koncert med gruppen "Karma". De laver musik for dem, der bor i osteklokker og er fuldstændigt afhængige af IKKE at kunne tænke selv.

Disciplinbolsjer med smag af beslutsomhed og en ændring af din underbevidsthed sælges nu landet over. Foreningen "Vi har altid plads til dig!" er under undersøgelse, da nogen har klaget over, at dens logo ikke matcher deres værdier.

Bøtter med Dovenskab, Lidenskab – alt, der ender på "skab" må nu tages med over grænsen. Det er ikke alle, der kan optages på skolen "mama said tuff it up", da der er regler for, hvem man HAR haft en relation til, og disse ikke under nogen omstændigheder må have været medlem af rockergruppen "Jagt, udnyt og benægt."

Diskotek "gazlight" skifter navn til "lighter gaz" grundet nye ejere.

Selvtænkernes café er i år samlingspunkt for årets sølvpapirstafet. Der er blandt løberne én fra "Viggos vinger" – et sted for udsatte

narcissister og empater.

Familien ”Ja-hatten”, som prøver at leve et liv uden ordet ”nej”.

”Grethes hjernevasker” – hun hjælper dem på ”Den onde selverkendelse” tilbage ud i samfundet efter et liv med for meget kikken indad. På hjørnet ligger ”Teater Tudekiks”, hvor der vises ”Alt gælder i kærlighed og krig”. Der er rabat på pladserne, hvis man har formået at knække bare mere end et menneskes psyke og sjæl i år.

Sportsforeningen ”Giv den los, honey.” Her kan man gå til ”fysisk udmattelse” i form af trapez- svingning og ”Jeg gør det aldrig igen”. ”3- mandstennis” og ”MOAR”-styrketræning for 1- årsbasserne.

Indvielse af boligkomplekset ”Vi tager alt der har en puls” går desværre ikke efter planen, da der er mange, som skjuler deres sande jeg bag en maske af bedrag.

Streamingtjenesten ”We got you” har nu premiere på 3 dokumentarer og 3 film – ”Ludo! Løb, Uden, Dan, Omgående.” ”Skat! Jeg er altså ikke lavet af plastik."

”Isabella!Pigen som jagter dysfunktionelle forhold”. ”Knytnæver og varme hveder”. ”Forestående blindhed i sindet”. ”Breed or eat.”

Illulisat, Grønland

Akkunaaq, Grønland

Illulisat, Grønland

Mindeord

Mindeord om Bente Nesgaard

Af Tomas Dalgaard, vært ved Poetklub Århus' Åbne Scene

Det er trist og tragisk når mennesker man holder af pludselig dør
Vi kommer til at savne Bente i Poetklub Århus
Jeg kommer til at savne hende personligt
Bente var sådan et sødt og generøst menneske
med en veludviklet sans for humor
et lattermildt livstykke
som harmedes over uretfærdighed og ulighed
Hun var livsklog og kunne se igennem fattigfint hykleri
Bente havde bevaret barndommens evne til at undres
hun var nysgerrig og følsom
et rummeligt favnende menneske
som skabte glæde omkring sig
Bente var sød og ordentlig overfor andre
og god til at give plads
Hun var gavmild og betænksom
og overraskede mig flere gange
ved at give mig chokolade og snaps
Bente var meget interesseret i haikudigtning
men skrev også noveller
og fik udgivet den velskrevne livskloge novellesamling
Noter på forlaget Brændpunkt
Hun bidrog også med digte til Orbit Soul

Mindeord

Bente var god til at være sig selv
altid afslappet og nærværende
På Åben Poetisk Scene kommer vi til at savne hende
sidde ved bordet med Claus og Signe
Hun var så positiv og glad
om end den politiske udvikling
gjorde hende mismodig og deprimeret

Bente Nesgaard, f. 1949, døde pludselig den 1. juni af et hjertestop. Hun var med i Orbit Soul 2,3,4 og 5 samt antologien "Imagine Peace", inden hun holdt en pause og i februar sendte mig to tekster til dette nummer af Orbit Soul, som bringes med familiens tilladelse.
- Red.

Bente Nesgaard

Bente Nesgaard

Fummelfingret

Jeg er normalt ikke fummelfingret, men jeg husker dog engang i mine yngre dage. Jeg var lige flyttet i en ny lejlighed, og jeg skulle sætte en knagerække op i entréen. Jeg havde mange gange set min far udføre den slags opgaver, og han havde da også tilbudt sin hjælp, men jeg ville selv! Jeg vidste noget om, at man skulle banke på væggen først og holde godt fast i boremaskinen.

Så banke-banke – det lød ok. Op på en taburet – boret mod væggen og BOR! Der lød et højt RATATATATATA! Jeg var nær røget ned af taburetten. På væggen var ligesom en flok skudhuller i en bue, som kunne gøre selv en mafiosos håndlanger misundelig. Jeg fik lavet et af hullerne lidt større. Det var svært, for det viste sig ved nærmere eftersyn, at jeg havde ramt en mursten! Hullet var ikke dybt nok, og det passede hverken til skrue eller rawplug, men i skulle de, så de kom til at stikke cirka 1 centimeter dybere. Det andet hul gik lettere, for det var i mørtelen, så der gik både skrue og rawplug helt ind, men med lidt lirken kunne knagerækken sættes udenpå skruerne. Det gik fint nok, bare man ikke hængte for meget tøj på. Nogle dage var knagerækken i vater, andre dage var den skæv.

Mine forældre kom på besøg et stykke tid efter, og da min far så knagerækken og hullerne, lavede han himmelvendte øjne (en form for motion han yndede i udstrakt grad). Jeg tog imod hans tilbud om at sætte den rigtigt op, og det blev selvfølgelig perfekt! De overskydende huller blev dækket med sjove postkort.

Det var både første og sidste gang, jeg borede med maskine. Jeg gider ikke lære det, så jeg har valgt den nemme løsning, at gifte mig med en rigtig handyman.

Bente Nesgaard

MIT GYLDNE RUM – et tilbageblik

Det er august måned. Lyset er klart, og himlen er blå. Jeg er 11 år. Vi er lige flyttet til en moderne lejlighed med badekar. Det er fantastisk. Jeg sidder i kælderen på skolens bibliotek. Gulvet er lige ferniseret, og duften er vidunderlig. Væggene er malet i en gylden farve og minder mig om solskin.

Et nyt, spændende år skal begynde med nye bøger, der skal læses. Bøgerne dufter også dejligt. Min mor siger, at de lugter af håndsved og pulterkammer, og at jeg skal huske at vaske mine hænder, når jeg har rørt ved dem, for der kan sidde bussemænd på dem. For mig dufter de af nye verdener med mennesker, der lever anderledes end mig. Mange af bøgerne er bundet ind i rødt, blåt eller grønt læder, som gør dem slidstærke. Når mine fingre løber hen over en bog, føles den tryg og rar at røre ved. Den er som en god ven.

Når jeg læser, bliver jeg opslugt af ordene. Jeg forsvinder ind i en anden verden og lever mig så meget ind i den, at jeg har svært ved at slippe den, når jeg lukker bogen. Så jeg kommer nogle gange hjem som Gut – en stenalderdreng eller Rigmor Rottehale. Pippi Langstrømpe gør også indtryk. Jeg sidder stille og læser og bliver ind imellem distraheret af, at der kommer andre børn med deres lille, gule lånerkort i pap for at låne en bog. De snakker højt og larmer, og drengene smider deres skoletasker midt i det hele.

Drengene lugter dårligt af æggemadder og spegepølse, og de prutter, hvis de har lyst. Bibliotekaren tysser på dem og peger på skiltet til væggen, hvor der står STILLE! Bibliotekaren er flink, men også bestemt. Hun kigger altid bøger- ne igennem for at se, om man har skrevet i dem, og hun irettesætter én, hvis man kommer for sent med afleveringen. Engang havde Elses storebror skrevet ”KUT” i en bog, Else havde lånt, og hun fik rigtigt mange skældud, også selvom hun forklare- de, at det var Eigil, der havde gjort det. Hun fik karantæne i en uge fra biblioteket, og det fik Eigil også, men han kom der ikke så meget i forvejen.

Bente Nesgaard

Bibliotekaren lugter dejligt af rosenparfume. Min mor bruger noget, der hedder 4711. Den bryder jeg mig ikke om. Man får næsten ondt i hovedet af den, fordi hun engang havde glemt at skrue hætten på flasken. Men som hun siger:

”Hvor der handles, der spildes.”

Bibliotekaren hedder frk. Hviid og har ingen mand. Min far siger, at det kan han godt forstå. Han siger, at hun ligner en hest med det friluftsgebis. Jeg synes, hun er pæn. Hun går i skjortebluse og stram nederdel og brune snøresko. Jeg kan godt lide hendes tænder, nogle gange efterligner jeg hende og stikker mine fortænder frem. Hvis min mor ser det, siger hun, at jeg skal holde op med at skabe mig. Jeg vil også gerne være bibliotekar, når jeg bliver stor. Tænk, at kunne være sammen med de bøger hver dag og læse lige dem, man ville. Hvis jeg kunne trylle mig tilbage i tiden til et sted, ville det være til skolebiblioteket på min barndoms skole – til alle drømmene og en verden, der ikke var så grusom.

Bente Nesgaard ved oplæsningsarrangementet for
Orbit Soul-antologien "Imagine Peace" den 22. august 2022

Kjeld Madsen

SHHH

Vær stille
Vær for en gangs skyld stille
Helt stille
Stilheden lyver aldrig
Ingen har truffet den i en løgn

Findes der en stilhed

Hvor sindet ikke er en
Ustandselig udveksling
Af monoaminer mellem
Hjernens neuroner og nervebaner

Findes der mon stilhed
Forud for og bagom larmen
Fra denne ustyrlige strøm og
Mylder af serotonin, adrenalin
Dopamin og alle mulige andre
Proteiner og signalstoffer
Der fostrer tankernes spin

Findes der en stilhed der ikke er døden?

OM LIDT

Om lidt falder efterårets blade
Snart lyder vinterens sang
Om lidt forstummer mine dage
Til dødens bundfrosne klang

Om lidt vil jeg aldrig mere
Se vinterisen tø
Om lidt er mine timer ikke flere
Medmindre jeg glemmer at dø

ANGER

Du stak din arm under min arm. Vi gik. Sammen
Jeg husker det hele. Også det milde efterårsvejr
Du lagde åbent din lykke og glæde i mine hænder
Og så kunne jeg kun såre
Reptilhjernen. Monsteret.
Djævelen i sindet kunne ikke styre sin giftbrod
Det havde du ikke fortjent. Det gør ondt at se dig sådan.
Og ubærligt at der ingen undskyldning findes.
En sort erindring

I EN TILSTAND AF PETER PLYS

Jeg lægger honningdepoter ud
Så mine skridt har noget at
Glæde sig til. Fremtiden kan
Indhente mig
Førend jeg bryder mig om det

Bøjer mig ydmygt

For den der opfandt kysset
Og kysser en blomst

Takker jorden og planeten
For al dens væsen og væren

Beklager at langsomheden
Aldrig blev levet langsomt nok
Men fór afsted
Som om den skulle elske færdig
Og overstå kærligheden i en fart

November 3

November november
Tre stavelser
Som ligger så naturligt i munden

Bagtalte november
Sin helt egen sæson
Kalenderens oversete stedbarn

November november
Mit fødeår
Hvor min alder skifter farve

Berliner november luft

Sov til lyden af Berlinerluft
Indtil sporvognene fik nyt liv
Og himlen blev blå nok til
At ZDF omsynkroniserede
Dagen til egen gangart

Øjnene ser uden
At lukke ned for lyden
Der ikke virker skræmmende
På dagens videre forløb

Da sporvognenes liv
Er på vej til sit højeste
Begiver jeg mig ud
For at udfylde min del
Af dagens venlighed
Der giver og tager
Hvad der er dens
Mens den generøst overlader
Resten af pointen til mig
Og til efterårets allersidste blade
Der drysser ned og
Smykker Berlins brosten
Og en bittersød længsel
Efter noget der aldrig har været
Men måske findes der
Hvor mine skridt vil føre mig hen

Sean Ryan Bjerremand

Nassira

Klokken er 9 på mit arbejde
nede i sterilafdelingen står min kollega
som er en tidligere parisisk mavedanserinde

Hun har ansigtet pænt indhyllet i sit
tørklæde for nu er hun gift
og skal respektere sin mand

Men hun er ung og fri af sind
og hun kan finde på at hvine af glæde
når hun ser mig
og de store, smukke og brune øjne
- ja, de ser ting som kun hjertet kan se

Lige nu vil hun dog kun have en fest
og solen skinner selv når jeg bare
ser hendes ryg
for så trænges det grå vejr
til side af godheden og glæden
der strømmer frem i hjertet

Nassira, syng mig en sang
og dans for mig

Du tænder solen i hjertet
selvom du jo nok hellere
ville være i Paris
og danse under Eiffel-tårnet.

Nassira, syng mig en sang
og dans en dans
og jeg jubler ved synet
af dit glade ansigt

Når solen skinner
er det som en mavedans
for charmen tænder solen
og gør mit trætte hjerte

Friskt igen

Je t'apprecié beaucoup

Og jeg vil synge dig en sang
som kan synges på
det enkle sprog der hedder

Liv, frihed og stræben efter lykke

Syng mig en sang, Nassira
men lad os starte med at sige ”hej”
og høre hvordan vi har det

Og du synger en sang for mig
min smukke sjæleveninde
og jeg vil være din sjæleven
og synge for dig
så længe jeg lever

Og jeg kan se at solen
går ned over det betongrå
vestegnskvarter og står op i
øjnene

Vi to
vil være sjælevenner
så længe solen skinner
og så længe solen skinner
vil sangen og dansen
vare ved

Bon jour, m’âme sœur

Je t’apprecié beaucoup

Ma belle joie

For mange mennesker

For mange mennesker
lever bag facaden

For mange mennesker
sidder bag ved skærmen
og kaster med lort

De ved ikke hvorfor de gør det

De ved ikke om det er rigtigt

De ved ikke hvor længe de vil
blive ved med at gøre det

De ved bare
at det gør godt at gøre det

For mange mennesker
prøver at skrive et eventyr om sig selv
og ender med at blive afsløret som
små, magtliderlige fjolser
uden realitetssans

Det var din fatale fejl, gamle mand
og jeg tror ikke,
at du egentlig vidste
hvad du var en del af

Du forstod ikke
at skabe i fællesskab

Du forstod ikke
betydningen af kammeratskaber

Men det er som om
du aldrig har oplevet andet
end at blive tilbedt som en guddom
af dine venner som så
kun er dine venner
til du ikke længere kan
bruge dem

For mange mennesker
lever i en illusion
om at gøre andre til
en del af noget større
for selv at blive beundret

For mange mennesker
tænker kun på at sidde bag skærmen
og bygge deres babelstårne
og de ænser ikke at de har
deres største og stolteste øjeblik
lige inden de falder

I baggrunden høres Paul McCartney:

"How can we stop him ?
Grap the keys and lock him up!
If we can do it, we can save the day"

For mange mennesker
tænker kun på at tilbede sig selv

Og ja - det var din fatale fejl, gamle mand

Da du gravede en grav
og endte med selv at falde i.

All of me

Jeg sanser svagt at jeg nusser dig
mens vi sover

Vi er én forbundet sjæl, der selv i
sovelands dybeste skygge mærker

at vi er til

og vi ånder frit i den fotosyntesiske
symbiose

All of me loves all of you

Og livet danser, mens alt nulstilles

Alt opløses i denne symbiotiske stund
med to midaldrende mennesker
og morgensolen der gryer over
kærligheden

Og ingen føler et behov
for at trække et gardin

henover symbiosen

'Cause all of me loves all of you

Namaste

Tag en trist sang og gør den bedre

Lyden af ydmyghed er
smuk som lyden af stilheden
når vi ligger i hinandens arme
efter at have elsket i solskinnet
uden frygt for at miste

Det er den smukkeste lyd
fordi den kan noget
som ingen andre lyde kan
når den siger til hjertet
at det bare skal slappe af

Når stilheden spreder sig
mellem mennesker
overdøves ligegyldigheder
og vi står nøgne og fuldkomne
fordi vi tænker på
at det ærlige og det ufuldkomne
er smukt som lyden af
ydmyghed

Tag mig til det sted
hvor mennesker viser deres sjæl og hvor
smilet trænger
gennem ondskab og magtbegær stedet der
ligger i kosmos
og hvor styrken ligger i tvivlen

For med vores ærlighed
kunne vi forandre verden
i hvert eneste lille øjeblik
hvor vi erklærer krigen forbi
og tager en trist sang
og gør den bedre

Der hvor vores ufuldkommenheder
bliver en del af vores perfektionisme
starter livet som en fødselskanal
der er snoet og bumlet
med ærligheden som fødselshjælper

Så kan man tage
en trist sang og gøre den bedre
fordi ærligheden ser virkeligheden
lige i øjnene

Gennem skyerne kan solens stråler
trænge igennem som akkompagnement
til den triste sang
der er blevet bedre

Når ærligheden spreder sig
mellem mennesker
overdøves ligegyldigheder
og vi står nøgne og fuldkomne

mens vi hylder
det ægte
og det smukke
der flyver henover himmelen

mens vingernes basken
hylder lyden af ydmyghed

og solens stråler synger
lead på den triste sang
der er blevet bedre.

Den anden side af vandet

Fra tid til anden bliver jeg nødt til
at sige hej til dig uanmeldt
og se til at du har det godt

No matter what they say...

Jeg tror helt ærligt ikke at de ved
hvad det usynlige bånd
fra barndommen betyder og det er nok
kun os to der skal forstå det

Du er drømmen fra fortiden
der var som at stå og se ud over vandet
på Esbjerg Havn og forestille mig hvad
der mon lå på den anden side af vandet

Og at møde dig fra tid til anden
var en pingpong
mellem usynlighed og synlighed
- usynlige drømme om familieliv og
en hånd så smuk som ibenholdt

Fra tid til anden ser jeg dit ansigt
og jeg mindes det usynlige bånd
der forbinder os
fra vuggen og gennem livet
og jeg ser dine børn som små symboler på
hvordan livet går videre fra
fakkel til fakkel

God only knows
what I´d be without dreams...

For intet i livet sker uden først en
drøm og ingen solopgang kommer uden
først en nat

Først var vi helt små, så var vi teens
og nu er vi "40-årige og lidt til der
bare har været unge meget længere end
alle de andre unge". Jeg ved der er et
svar på enhver drøm som man skal finde
for sig selv og knapt nok med sig selv
vide hvad der er på den anden side af
vandet

Men kun i mine drømme er jeg fri
som fuglen og God only knows
hvad jeg var uden mine drømme
så fra tid til anden skal jeg lige
sige hej og mindes jeg engang havde
en teenagedrøm om at finde noget
virkelig smukt

På den anden side af havet

Ole Bering

Som menneske er jeg amatør

Som menneske
er jeg amatør
jeg har kun
mine slidte sko
min gode, metaltrætte vilje
og mit hjemmestrikkede
træningsprogram

Jeg doper mig
î cola, kærlighed og kildevand
de opdager det aldrig

Jeg er blevet tilbudt
at blive professionel
men modstod fristelsen
jeg var måske lidt bange
for at miste
træningslokalets lugt
af sved og sure tær
lyden af skrålende sang
fra mit inderste
hjertekammer

I det skjulte
på livets folkeuniversitet
går jeg og suger til mig
for at få viden
som en professionel
men dog forblive
en glad amatør

Som menneske
er jeg amatør
det er jo ikke noget
jeg skal leve af
men netop derfor
træner jeg på livets bumpede veje
løber sammen med ligesindede
medmennesker og den slags

Vi skal nok nå i mål

Under sneen

Gemt væk
under sneen
ligger frosne drømme
ting jeg gerne vil glemme
ting jeg burde kunne huske
ugens tilbud
fra Bilka
aftenskolekurser i livsforståelse
og begyndersaxofon

Alting nådigt nedgemt
under sneen

Den første forårsdag
skyder frosne drømme op
som grønne spirer

Jeg begynder at huske
hvem jeg er
hvor jeg kommer fra
og er på vej hen
og genoptager min læring
i livets skole

Akkompagneret
af begyndersaxofon
og fuglesang

Sortering

Som borger i livets skole
er jeg nødt til
at lære at sortere
skidt og kanel

bekymringer og skuffelser
skal i pap og papir

fordomme og bitterhed
må vel ned i plast

bristede illusioner og knuste drømme
kommer i glas

falske løfter
fordomme
ord der ikke sku' være sagt
ryger i farligt affald

alt det jeg helst vil glemme
indgroede vaner
og påstande der ikke bestod deres prøve
hælder jeg i restaffald

endelig er der
tomme kalorier
fra tv
og alt det tankegods
jeg ukritisk har overtaget
når flimmer og facebook
kørte i baggrunden
det skal vist i madaffald

processen har været hård
men det er en lettelse at stå tilbage
udelukkende
med kærlighed, kildevand
og livets brød

Blå

Ikke et manifest
men dog en proklamation
dette blå lysstrejf
der bryder jordens og mørkets
kolde hårde skal

I begyndelsen
er der ingen
der ser den
men til sidst
er alles øjne rettede
mod miraklet
af jorden

De lægger deres våben
og står forsvarsløse
og stærke
ved synet af den blå anemone
ved erindringen
om den første forårsdag
hvor de cyklede ud i det blå
kun iført drømme
og korte bukser

Morgenkaffe

Menneskeheden
og et par gæster
drikker morgenkaffe
med hjerterne vendt
mod solen

Langsomt
tør de op
og mærker nærhed
trods afstand

Her i lyset
slår de sig ned
med spandevis af kaffe
og livets brød

Bare
det var morgen
al tid

Sean Ryan Bjerremand

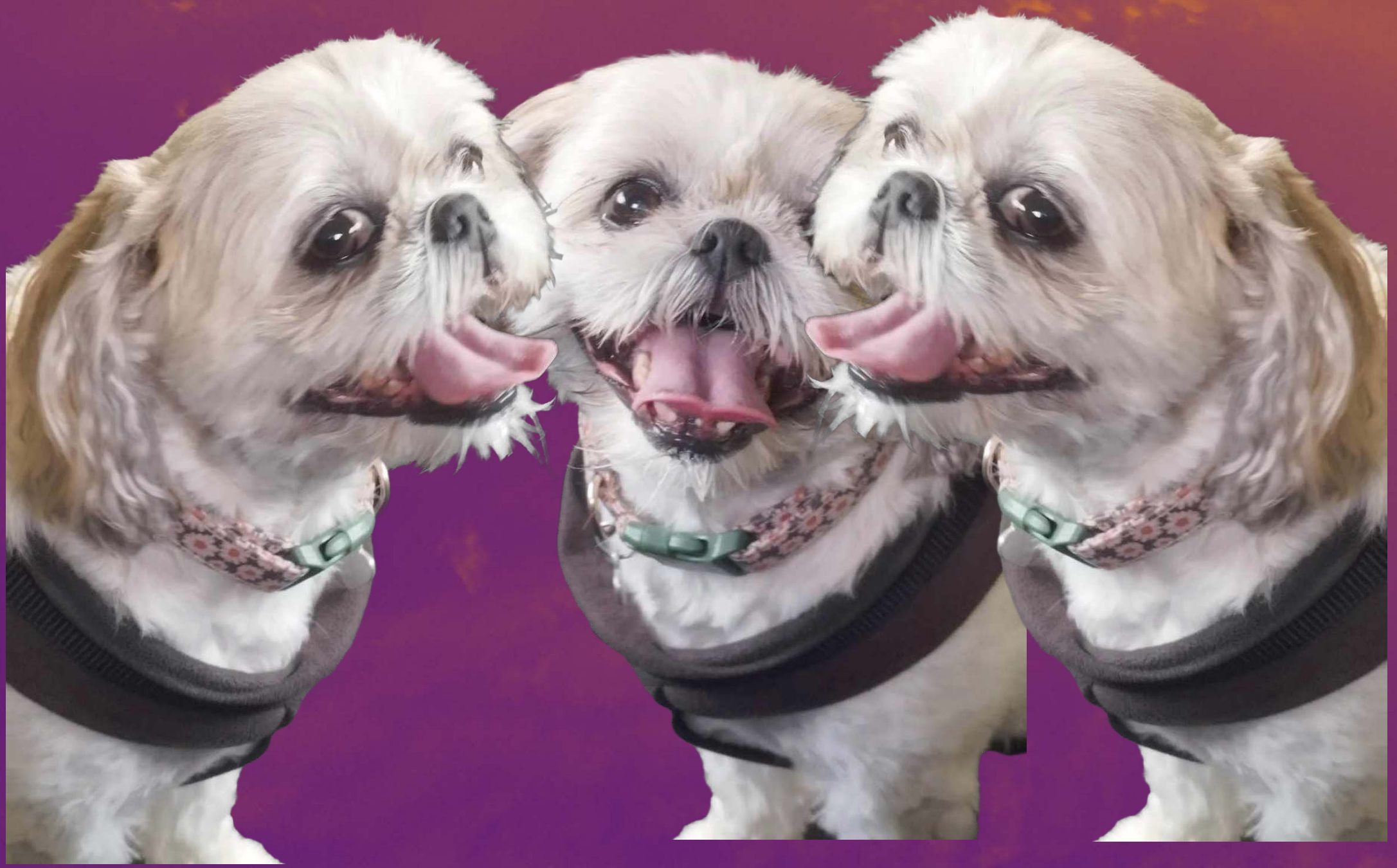

Sean Ryan Bjerremand

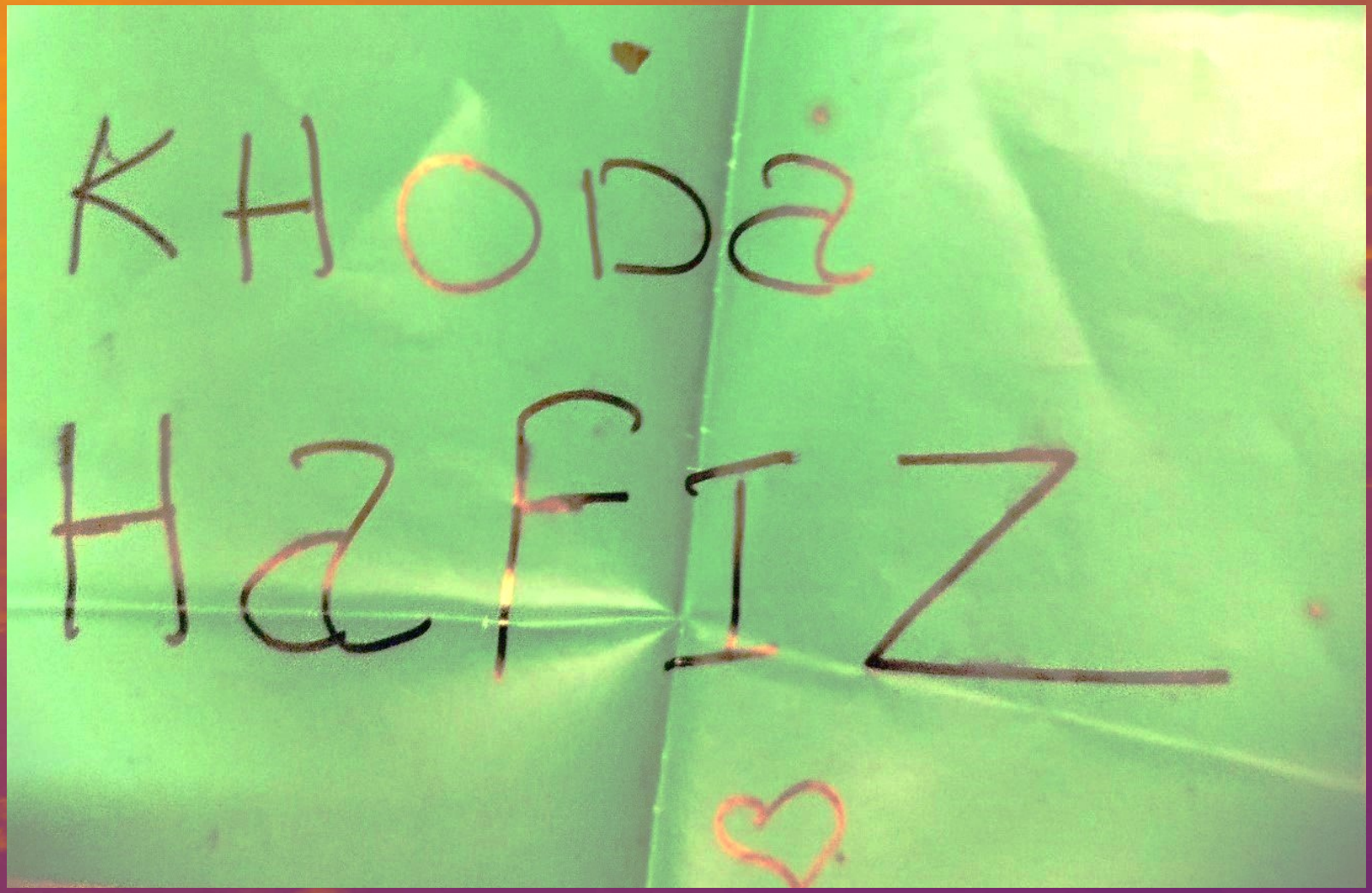

I går hed i dag i morgen,
og i morgen vil i dag hedde i går

Sean Ryan Bjerremand

Tak til alle deltagere og læsere fra Baloo, Baloo og Baloo

KHODA
HAFIZ